

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 18

Izlazi subotom

Zagreb, 12. srpnja 2008.

Sadržaj

Razgovor	2
In memoriam	6
Antikorupcijski pogledi	14
Osvrti	15
Živjeti NDH	23
Hrvatski jezik	29
Podlistak	30
Roman	37
Ispovjednikov kutak	40
Kolači	41
Čitatelji	42

Razgovor

Nevladina organizacija Croatia Libertas je odlučila djelovati u nevladinom sektoru i u nevladinom sektoru osnovati Alternativnu Vladu Hrvatske Republike Hercegovine. Razlog tome je svakodnevna hegemonija većinski dominantnih Bošnjaka koji preglašavaju hrvatske zastupnike na svim razinama vlasti kao da Hrvati u Bosni i Hercegovini nisu konstitutivan narod već "ukras" nakaradne Bosne i Hercegovine. S druge strane, ovo će biti dokaz kako je BiH mnogo jednostavnija s administracijske razine djelovanja, jer bi imali umjesto 10 županijskih Vlada samo još jednu entitetsku što bi smanjilo troškove funkcionalnosti države BiH za 100 puta.

DVA SVJEDOKA

Za samostalnu i nezavisnu Republiku Hrvatsku odlučilo se 94 % glasača. Bila je to veličanstvena pobjeda hrvatskog jedinstva i zajedništva. Napokon. Nikada više podjele među Hrvatima, izlazilo je sa svih hrvatskih usana, bilo je utvrđeno u svim hrvatskim glavama. Mislili smo svi tako, uglavnom svi, ne i neki kako se sada dobro vidi, ali bijasmo i naivni. Kraj nas, uz nas, s nama, živjeli su i oni s figom u džepu, do prve prigode. Među njima Stjepan Mesić, velevođa slavne JNA, na prvom mjestu.

Sada je došlo njegovo povijesno vrijeme. Trenutak, kojega je tako žarko čekao. Mogao je konačno otvoreno reći ono što oduvijek misli. Kakvo izjednačavanje fašizma i komunizma. Ta, komunizam je božanska ideja. Govori nam to u lice, a zaboravlja da je i nas dosta prošlo komunističke škole i komunističku praksu. Znamo mi dobro što je to Komunistički manifest, Lenjinov NEP i Čeka, ukrajinski gladomor, kamo to spadaju komiteti i demokratski centralizam, zašto je i od strane koga umoreno 100 milijuna nevinih duša.

Dobro. Neka mu nije žao ozloglašanih fašista i ustaša, dobro što je s udivljenjem gledao svoga oca Josu Tova-riša dok je prazio tavane svojim susjedima, ali zašto ne žali svoje sudru-gove?. Zar nije bilo red zaplakati nad

sudbinom Andrije Hebranga, Karla Štajnera i Julijusa Baranovskog, na primjer, koji su od srca i iz duše bili komunisti, ali su i dobro iskusili što nosi sa sobom ta plemenita komunistička zamisao.

Fuj! Sram te bilo Mesiću?

Nije mu bilo dosta Vukovara i Srebrenice, koje je na djelu oplemenila dična komunistička misao, nego iznova suče rukave i vadi kamu. I taj čovjek da je predsjednik moje, naše, Republike Hrvatske!

Sramota!

Iz Brezovice opet je suosjećajno poručio. Antifašistički borci moraju imati ista prava, kao i branitelji iz Domovinskog rata. Na samoubojstvo? Može! Na suđenje njihovih zapovjednika? Dakako, odmah smo za to! Na novčana primanja i povlastice? Nemamo ništa protiv. Naravno, uvijek pritom mislimo na one antifašističke borce koji mogu dokazati, ispravom i povijesnim činom, da su se borili za Hrvatsku, a ne za Jugoslaviju. Ne kanim, nikako, skrbiti o antifašističkim borcima za Hrvatsku, koji će to poslati uz potpise dva svjedoka, poput Stjepana Mesića i Josipa Manolića, odnosno Josipa Boljkovca.

Ljudi moji, do kada ćemo mi sve ovo još trpjeti?

AKO HRVATI U BIH POMOGNU SAVEZNIKE U RATU PROTIV ISLAMSKRE REPUBLIKE IRAN - DOBIT ĆE NEZAVISNOST

Razgovor s gospodinom Leom Pločkinićem, predsjednikom Alternativne Vlade Hrvatske Republike Herceg- Bosne

dr. sc. Tomislav Dragun

Pitanje:

Croatia Libertas odlučila je proglasiti Herceg Bosnu. Je li to istina i što to u zbilji znači?

Odgovor:

Nevladina organizacija Croatia Libertas je odlučila djelovati u nevladinom sektoru i u nevladinom sektoru osnovati Alternativnu Vladu Hrvatske Republike Herceg-Bosne. Razlog tome je svakodnevna hegemonija većinski dominantnih Bošnjaka koji preglašavaju hrvatske zastupnike na svim razinama vlasti kao da Hrvati u Bosni i Hercegovini nisu konstitutivan narod već "ukras" nakaradne Bosne i Hercegovine. S druge strane, ovo će biti dokaz kako je BiH mnogo jednostavnija s administracijske razine djelovanja, jer bi imali umjesto 10 županijskih Vlada samo još jednu entitetsku što bi smanjilo troškove funkcionalnosti države BiH za 100 puta.

Hrvatski entitet bi bio multinacionalan i u njemu bi živjeli i ostvarivali svoja prava i druga dva naro-

da: Bošnjaci i Srbi. Prema našim anketama, srpski narod podržava s preko 95% naš prijedlog, a Bošnjaci prema novijim istraživanjima javnog mnijenja s oko 30%, što je više nego zadovoljavajuće. Samo tvrdolinijaši još zahtijevaju nemoguću i megalomansku centralizaciju tobože građanske BiH dok hrvatski i srpski narodi u Bosni traže svoje entitete pa čak u srpskom slučaju Bosne i odcjep-

i danas nitko nema volje da živi u državi koja se nalazi pred financijskim kolapsom i krizom bošnjačkoga naroda koji nema konsenzus oko nacionalnog identiteta već društveno i nacionalno luta svojatajući čitavu zemlju za sebe. Svi žele otići i zbog socijalnog stanja. U BiH je sve razjedinjeno i ništa ne funkcionira. Ovo stanje je popuno isto ako ne i gore u usporedbi s Kraljevinom Jugoslavijom jer se i danas Hrvati ubijaju po

Sarajevu i Središnjoj Bosni zato jer ne žele ovakvu BiH koja je skrojena i koja se kroji po mjerilima Muslimana. Hrvatski narod je pred opcijom: ili ostvaraj vlastitih prava u svom entitetu u BiH

ili asimilacija i nestanak. Ako znamo da su bh Hrvati preživjeli preko 500 godina najžešćeg zuluma onda možemo zaključiti kako ćemo preživjeti i današnji zulum, a Bosni se mogu uvijek dogoditi i mnogo gore stvari od hrvatskoga entiteta ako uzmemo stav Republike Srpske da je Bosna trenutni interes koji će još malo potrajati. Mislim da se povijest u BiH ponavlja uvijek na isti način i mislim da će opet "šaptom pasti" ali sada

Pitanje:

Mislite li zaista da se Bosna i Hercegovina nalazi pred povijesnom dvojbom: trofederacija ili raspad?

Odgovor:

Bosna i Hercegovina danas egzistira samo zahvaljujući tvrdoglavim naporima međunarodne zajednice koja "manijakalno" želi zadržati mir u Bosni i Hercegovini. U stvarnosti, BiH se raspala 1992. godine

samo sa zamijenjenim ulogama i to samo zato jer politika Bošnjaka Muslimana u BiH je: inat, inat i samo inat - a to nije recept za opstanak nečega, pa tako ni Bosne.

Pitanje:

Kako bi trebala izgledati ta Vaša, zamišljena, Herceg Bosna: područno, narodnosno, zakonodavno?

Odgovor:

Teritorijalno, mi ne želimo ništa više od onoga što smo imali na dan potpisivanja Daytonskoga sporazuma, dok Bošnjaci doslovno svojataju sve hrvatske teritorije u BiH kao da su ih osvojili u ratu. Narodnosno bi bila sastavljena od sva tri naroda s tim da bi svi naravno poštivali entitetske i državnu razinu. Zakonodavno područje bi trebalo urediti dogovorom ali i sve ostalo što je moguće jer dolaze Ustavne promjene koje će moći regulirati ovo područje na samo dva načina: ili troentitsko uređenje ili raspad daytonskog čudovišta jer nezadovoljstvo dva naroda u BiH može prerasti u spontanu pobunu, a to je normalno za BiH u povijesti.

Pitanje:

I tako bi se osigurala simetrijska administrativno-ustavna konstitutivnost Hrvata u Bosni i Hercegovini?

Odgovor:

Tako bi se osigurala i simetrijska vlast i prava na: slobodu vjere i vjeroispovijesti, hrvatski jezik, vlastiti RTV kanal, sloboda govora, sloboda političkog djelovanja, zaustavilo preglasavanje, itd... Potpuno nevjerovatno zvuči da Hrvati u 21. stoljeću u Europskoj blizini nemaju sve ovo već su žrtve većinski dominantnih Bošnjaka koji su sve ovo zabranili jer se

njihovi ljudi nalaze u svim državnim institucijama gdje decenijama već drže glavne poluge vlasti.

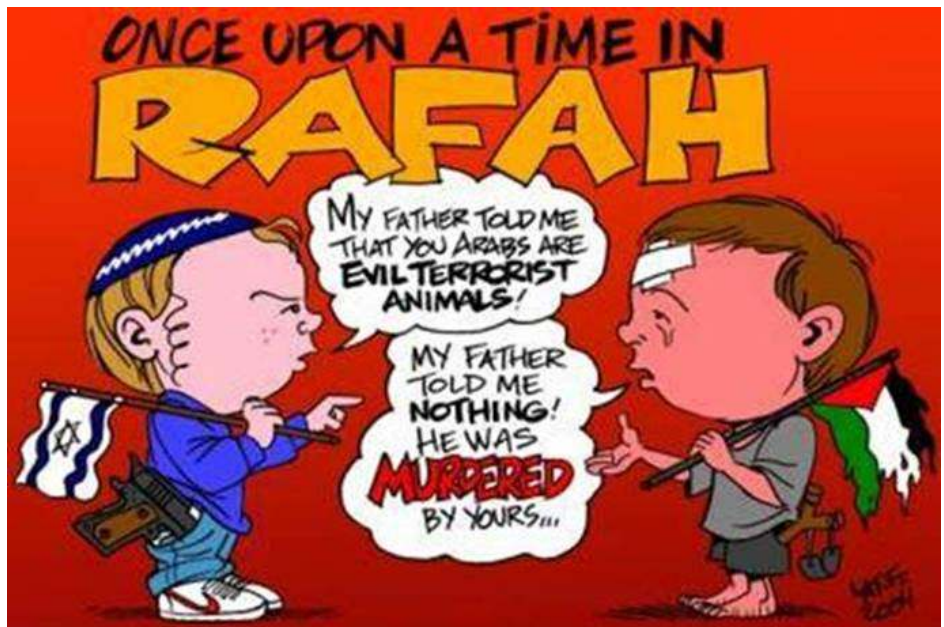
Pitanje:

Projekt je, recimo, realan. Nu, što s tim ustrojno ima Croatia Libertas? Tko ste Vi uostalom?

Odgovor:

Croatia Libertas je nevladina organizacija koja se već dulje vremena u današnjem tamnom vilajetu bori za slobodu govora i slobodu političkoga djelovanja. To je

lovati kao pokazatelj ispravnoga i pravednog stava i ponašanja. Sve ostalo je politika. Realnost koju ne prihvaćaju radikalni i desno orijentirani Bošnjaci može rezultirati i (uvijek prisutnim) ponavljanjem nesretne povijesti koja u BiH očito u nečijim glavama još nije završila. No, pregovaramo sa svima tako da imamo jednostavan i pristupačan nastup kojim iznosimo naše stavove koji zapravo predstavljaju mišljenje preko 95% Hrvata u ovoj nefunkcionalnoj državi.

Poslao Mr. Brkic Muhamed dipl.ing.mas., Sarajevo

ovdje vrlo teško iz nekoliko razloga: u BiH se u bošnjačkim dijelovima zemlje dolazi do spojenosti vjere (islama) i politike tako npr. mediji optužuju pojedine imame i reisa da je postao Ajatolah kao u Islamskoj Republici Iran. Drugi težak problem je komunistički kadar koji se nalazi na vitalno važnim funkcijama tako da imamo primjere da su pojedini političari ili suci na istom položaju u državi već 40 godina. Mi imamo obvezu i dužnost djelovati u nevladinom sektoru kao korektiv i ukazati na vrijeme na nepravednosti u društvenom i političkom životu te dje-

Pitanje:

Tko Vas podupire u toj hrvatskoj državotvornoj nakani u BiH? Navodno oko 30 % Bošnjaka, vodeći srbski političari. Je li to točno?

Odgovor:

Moram reći da imamo puno političkih neprijatelja ali imamo i vrlo moćne prijatelje koji se nalaze na utjecajnim pozicijama u Sjedinjenim Američkim Državama i Kanadi. Podržavaju naš nevladine udruge iz Izraela, Španjolske, Rusije i EU-a. Nevladine organizacije se uvijek slažu jer imaju iste ciljeve.

Naš stav kako bi i Hrvati u BiH trebali imati svoj entitet ne sviđa se pojedinim bošnjačkim političarima ali oko 30% Bošnjaka je bolno svjesno da ako želi spasiti trajno, a ne samo privremeno BiH, da se mora popustiti pred zahtjevima BH Hrvata da dobiju svoj entitet ili će doći do neminovnog raspada zemlje. Croatia Libertas zapravo spašava BiH u želji da se ekonomski razvije kao Švicarska ili Belgija. Samo tvrdolinijaši ne žele podržati ovaj stav slijepo vjerujući da će međunarodni čimbenik (opet) spasiti Bosnu kao u Daytonu, no da se to i dogodi, ukoliko se ne ustroji država na radost i zadovoljstvo svih, sudbina Bosne je zapečaćena jer se u njoj nalazi crv koji nagrizava njeno stablo kao u vrijeme Kralja Tvrtka. Srpska strana u Bosni ne želi čuti za BiH, a Hrvati to slušaju po službenoj dužnosti. Međunarodna zajednica je umorna od spašavanja posrnule Bosne kojoj iznad glave visi deficitni dug od preko 10 milijardi maraka.

Pitanje:

A Republika Hrvatska?

Odgovor:

Republika Hrvatska je spasila Hrvate u Bosni i Hercegovini mnogo puta. Da nije bilo Lijepe Naše Domovine Hrvatske tko zna što bi Bošnjaci uspjeli napraviti od "ostatka ostataka" bh Hrvata u BiH. Bošnjaci su pribjegli beogradskoj propagandnoj školi napadajući i optužujući Hrvatsku za čak i "agresiju" no Hrvati u BiH i ostatak svijeta su se smijali tim podvalama jer svi znaju kako je Hrvatska spasila preko milijun izbjeglih Bošnjaka od srpske oružane agresije u BiH tako da te skrivene namjere i ambicije u svojim nastojanjima u BiH. No imajući u vidu kršćansku većinu u Bosni od oko 65% kršćana (i oko 35% muslimana) te skrivene namjere čije

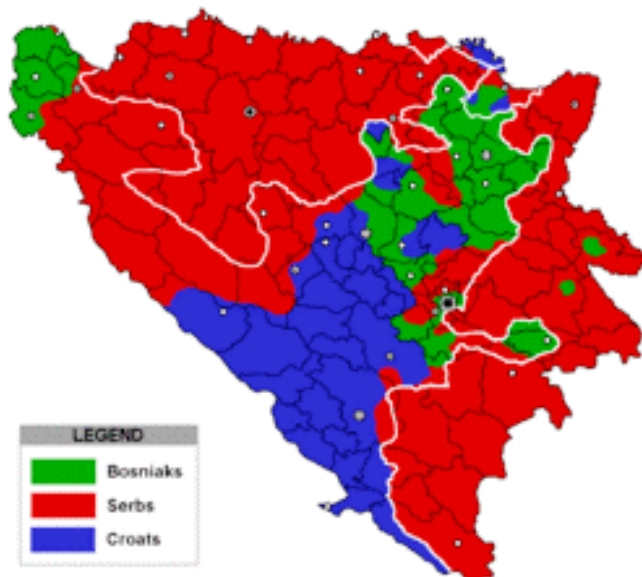
štititi interese svoje jedine Domovine u Bosni i svijetu.

Pitanje:

Obznanili ste peticiju, skupljate potpise. Što ste zapravo dosad sve učinili kako biste ostvarili taj svoj projekt, zapravo želju i nastojanje?

Odgovor:

Učinili smo mnogo i po prvi put smo "odčepili" tu temu u javnosti jer prava hrvatskoga naroda u BiH a pogotovu hrvatski entitet je bio tabu tema. Razlog tomu je "ljutnja Bošnjaka" koji žele centralizaciju navodno građanske države što je smiješna tvrdnja ako se zna da se bošnjačka politika

vodi iz ureda njihove vjerske zajednice tako da BiH više nalikuje na nekakvu vilajetnu državicu iz srednjeg vijeka. Naša daljnja nastojanja će ići u smjeru zahtjeva za izjednačavanjem prava svih a ne samo Hrvata, no Bošnjaci u BiH nemaju iskrene namjere što svaki dan pokazuju preglasavanje bh Hrvata i mogu reći da imaju skrivene namjere i ambicije u svojim nastojanjima u BiH. No imajući u vidu kršćansku većinu u Bosni od oko 65% kršćana (i oko 35% muslimana) te skrivene namjere čije

obrise danas osjećamo nikada neće proći. Barem ne bez posljedica.

Pitanje:

Obratili ste se i međunarodnoj zajednici ili to tek kanite učiniti?

Odgovor:

Ja sam osobno u svakodnevnim kontaktima s dijelovima međunarodne zajednice ali ne u BiH već vani. Mi imamo obećanje određenih osoba iz moćnih svjetskih krugova da će Hrvati u BiH dobiti svoju Republiku ukoliko potpomognu napore Američke koalicije, Saveznika i Pentagona (tj. zapadne vlade kojim se mi u nevladinim sektorom i smatramo) u borbi protiv sila Osovine Zla. U prijevodu, ako bh Hrvati omogućuće jednu samostalnu postrojbu u ratu protiv Islamske Republike Iran dobit će ne samo entitet već i nezavisnost. Mislim da je srpskoj strani u Bosni to već ponuđeno. No o tome je potrebno postići konsenzus svih strana kako bi osigurali razumijevanje i zadovoljstvo svih strana u BiH iako

već danas Srbi npr. nemaju ništa protiv tog scenarija. Kazao sam da nas podržavaju razne države, a najzanimljivije je mišljenje prijatelja iz Izraela koji su nam rekli da Hrvati u BiH i Izrael dijele istu sudbinu. Tješili smo se uzajamno preko telefona dva-tri sata.

Pitanje:

Ne uspijete li, a Federacija BiH i Republika Srpska se razdvoje, što tada?

Odgovor:

Čak da mi ništa ne uradimo, a od 1992. su RS i FBiH de facto i razdvojene, sudeći po izjavama njihova premijera, BiH nema budućnost, a Hrvati više neće štiti propale težnje bošnjačkih političara u ovakvoj BiH - možemo ekstrapolirati da se raspad već dogodio ali ima odgodu objavljivanja. Jednostavno objašnjenje: Iz Sarajeva prema istoku i sjeveru Vas dočekaju velike ćirilčne table: Welcome in RS, a prema zapadu i

jugu Vam mašu zastave Republike Herceg-Bosne i zastave naših Vatrenih koji su osvojili BiH do planine Ivan. Gdje je ta Bosna i Hercegovina? Pitajte slobodno hrvatski narod u BiH koji imam opći animozitet prema BiH danas. Možda ću nekome zvučati preoštro ali Bošnjaci su svojim ponašanjem doveli da opće neprihvatljivosti Bosne i Hercegovine koja zahvaćuju njihovom rigidnom i nepopustljivom stavu danas niti smrdi niti miriše. Ali je činjenica da je

nema tamo gdje je bila. Samo je jedno pitanje: hoće li Bošnjaci pristati spasiti BiH zanemarujući svoj inat i prava ostalima ili će nastaviti u pravcu da Bosna opet "šaptom padne" što će se zacijelo i dogoditi, samo sada u kršćanske ruke.

Europska Unija je uvijek bila naklonjena jačim argumentima većine što mi imamo danas u Bosni.

ALTERNATIVNA VLADA HRVATSKE REPUBLIKE HERCEG-BOSNA

Alternativna Vlada Hrvatske Republike Herceg-Bosna daje punu potporu Radiju Hrvatske Republike Herceg-Bosna, Radiopostaji Mostar i Hercegovačkoj televiziji Mostar u njihovoj borbi za opstanak, jer je njihovo postojanje pitanje postojanja i samog hrvatskoga naroda u ovakvoj Bosni i Hercegovini.

Pozivamo sve političke stranke s hrvatskim predznakom u Bosni i Hercegovini da se ujedine i zauzmu jedinstveno stajalište u pitanju opstanka javnih medija na hrvatskome jeziku u BiH, jer bez ovih medija ne će više postojati ni nacionalna sigurnost hrvatskoga naroda i samog političkoga kruga u BiH.

Apeliramo Vladi Hercegovačko-neretvanske županije da odgo-

vorno i savjesno poduzme sve pravno-zakonske potrebne mjere preuzimanja osnivačkih prava ovih javnih medija koji imaju

značenje od vitalnog nacionalnog interesa za naš narod i sve građane koji uvažavaju ljudska i građanska prava svih naroda.

Alternativna Vlada će žurno po-

duzeti sve mjere prijavljivanja Bosne i Hercegovine međunarodnim organizacijama za ljudska prava zbog kršenja prava na vlastiti jezik i medije hrvatskog naroda zbog čega bi BiH mogla biti suočena s međunarodnim sankcijama i izolacijom, jer ne poštuje temeljna ljudska prava i međunarodne Povelje o ljudskim pravima.

Izražavamo nadu kako će aktualne vlasti shvatiti na vrijeme posljedice gubitka medija na hrvatskom jeziku i uložiti sve potrebne napore kako bi se ovim medijskim kućama riješio pravni status, isplatila zaostala dugovanja prema djelatnicima istih i uspostavio sustav trajne nacionalne sigurnosti putem ovih medija za opstojnost hrvatskoga naroda i na kraju samog političkoga kruga u BiH.

URED ZA INFORMIRANJE

ZVONKO PRIBANIĆ (1925. - 2008.)

Damir O. Radoš - Burlingame, Kalifornija

U subotu 25. svibnja ove godine preminuo je u gradu Petaluma Zvonko Pribanić, dugogodišnji član Hrvatske zajednice u Sjevernoj Kaliforniji.

Zvonko je rođen 1925. godine u Skradniku, kraj Ogulina, u velikoj obitelji koja je - kao i mnoge druge hrvatske obitelji - bila decimirana ratom.

Godine 1943., dakle u punom tijeku rata, završio je tenkovsku školu s 18 godina i postao dragovoljac Prvog Gorskog Zdruga, a kratko vrijeme iza toga dragovoljac Prve Hrvatske Udarne Divizije Motornih Vozi- la. Kao mladi vojnik bio je svje-

dokom strahota Drugog Svjetskog Rata. Nakon 18 mjeseci službe završio je na Bleiburgu 14. svibnja 1945. godine, dan prije formalne predaje Hrvata Englezima. Bio je u pratnji generala Nardelija sve do generalova uhićenja, a to mu je pružilo intere-

santan i jedinstven uvid u zadnje događaje prije formalne predaje.

Kao zarobljenik, prebačen je u Šoštanj, kraj Maribora, pa u Ljubljanu, Petrovaradin, Novi Sad i Zemun, a zatim je vlakom vraćen u Zagreb, gdje je ostao pod policijskom paskom.

U tim danima

bio je svjedok dramatičnih događaja i činjenja, kada su ljudsko dostojanstvo i sam čovječji život bili svedeni na najnižu ljudsku razinu. Taj dio svojeg Križnog puta Zvonko nije nikad zaboravio, a možda je upravo to iskustvo bilo za njega izvor snage i traganja za pravdom u kasnijem životu.

Godine 1957., u okviru kolektivne vize za 54 osobe, otišao je u

München na izložbu automobila, gdje je zatražio azil koji mu je prvo negiran, a onda odobren, da bi preko Hamburga otišao u Sjedinjene Američke Države.

Kasnije, te iste godine, dolazi s obitelji u Cleveland, zatim seli u Milwaukee, a godinu dana kasnije u Kaliforniju, gdje ga dočekuju prijatelji Drago Novak, Jozo Bajurin, Boško Grabovac i Andy Mihaljević. Tu je bio prvi tipični emigrantski početak bez ikakva financijskog zaleđa, ali s prijateljima i s velikom voljom za stvaranjem bolje i sigurnije budućnosti.

Odmah postaje član Hrvatskog Doma, a zapisninu od 10,00 dolara otplaćuje kao tipični novodošli po 5.00 dolara na mjesec. Istovremeno postaje i član Hrvatske Župe u San Franciscu.

Kroz slijedećih pedesetak godina Zvonko ili sudjeluje u vjerskim, kulturnim i političkim akcijama, ili je jedan od organizatora, ili osnivač tih projekata i organizacija. Da spomenemo samo neke od njegovih aktivnosti:

Veterani Hrvatskog Domobrana, Dominican College Series (serija kulturnih predstava na Dominican Collegu u San Rafaelu), mnogi hrvatski nogometni klubovi, American Bicentennial Program u San Franciscu (državna proslava dvjestogodišnjice američke nacije), televizijski programi na kanalima 2, 20 i 36, Hrvatska

Plesna Skupina Matija Gubec, Hrvatsko Narodno Vijeće, Hrvatska Katolička Zajednica, pa onda Hrvatska Bratska Zajednica, još od ranih dana kada je sudjelovanje u toj organizaciji imalo veće i negativne političke implikacije nego li danas. Bio je suradnik Hrvatskog Radio Programa u San Franciscu kroz 27 godina; sudjelovao je u osnivanju Hrvatske Župe u gradu San Jose, a desetljećima je organizirao ili prisustvovao brojnim demonstracijama u Kaliforniji i Washingtonu.

Bio je jedan od četiri osnivačija Hrvatske Izvještajne Službe u Kaliforniji čijim je radom pokrenuto tiskanje revije Američki Hrvat na engleskom jeziku, mnogobrojnih monografija, knjiga, pamfleta, profesionalnih studija, te nastupi na televiziji na hrvatskom i španjolskom jeziku. Sva je ta aktivnost obavljana od ranih dana kada je ime Hrvat bilo više nego nepopularno i kada su aktivni Hrvati izvan domovine snosili direktne pritiske radi svojeg rodoljublja.

Osobno je zaslužan da je Hrvatska dobila za nepokolebljivog prijatelja akademičara i znanstvenika Michaela Mc Adamsa, čovjeka koji je napisao preko 200 akademskih radova, 7 knjiga, a predstavljao je hrvatsku tezu samostalnosti i slobode preko stotinu puta na tridesetak međunarodnih akademskih i političkih institucija, od 1971. godine do danas.

Dan prije pogreba, pregledavali

smo fotografije iz raznih dana Zvonkovog života. Podsjetile su nas na drage uspomene, jer smo bili mladi, puni energije i vjerovali smo da nas malo što može zaustaviti. Tu je slika formalne posjete Hrvata San Franciscu gradonačelnici Dianne Feinstein - današnjoj senatorici države Kalifornije - kada je u gradu proklamiran Hrvatski Dan i hrvatska se zastava zavijorila na zgradi Gradske Vijećnice. Zvonko ne samo da je bio prisutan, on je tu akciju organizirao. A ne smijemo zaboraviti niti njegovo sudjelovanje u Proklamaciji Hrvatske Državnosti koju je potpisao guverner Kalifornije, kasnije predsjednik Sjedinjenih Američkih Država, Ronald Reagan.

Kada smo posjetili ratnu zonu iza Oštarija, on nije samo bio prisutan, već je bio prvi koji je vodio po stazama do prve linije. I na Ovčari i u Vukovaru taj je čovjek proživljavao bol svoje nacije. A gledajući slike s djetecom hrvatskih branitelja, sjećamo se mališana koje je on - zajedno sa suprugom Zorom - sponzorirao i posjećivao dok mu je to bilo moguće. Zvonko nije samo bio prisutan: on je sve to i provodio.

Primili smo za našeg prijatelja poruke sućuti iz Argentine, Kanade, Austrije, Domovine, a u Sjedinjenim Američkim Državama iz Los Angelesa, Chicaga, Clevelanda, Washingtona, Milwaukija i St. Louisa. Mi se pridružujemo ovim izrazima poštovanja i žalosti s obećanjem

supruzi Zori i obitelji da naše dugogodišnje prijateljstvo traje i dalje, i da će trajati i u budućnosti.

Svi mi vidimo, možda sada malo bolje, da je Zvonko bio čovjek jedinstvene energije i volje, ponosan, ustrajan, neustrašiv, a posjedovao je nenadmašivu ljubav za Domovinu. Bio je dobar suprug više od pola stoljeća. Volio je svoju obitelj, svoju Hrvatsku, svoju vjeru i bio je lojalan prijatelj.

Bio je sastavni dio one generacije koja nas napušta, a koja je za svoje rodoljublje platila veliku cijenu prije rata, za vrijeme rata i poslije rata. Zvonkov trajni i neumorni rad kroz cijeli život, proizlazio je iz altruističkog uvjerenja da svi moramo zajedno raditi na poboljšanju životnih prilika prosječnog hrvatskog čovjeka i da je potpuna sloboda tog čovjeka na svojoj zemlji bezkompromisni imperativ.

U tom pravcu, i u tu svrhu, njegov je rad i lik poštovan, cijenjen, i može biti dostojan primjer svima nama, a naročito našim mlađima koji tek dolaze.

Sv. Misa, predvođena po fra Dugi Bobanu i fra Anti Juriću održana je u Hrvatskoj Župi Uznesenja Marijina u gradu San Jose, Kalifornija. Zvonko ostavlja za sobom suprugu Zoru, mnogobrojnu obitelj i prijatelje u Domovini, Argentini, Sjedinjenim Američkim Državama i Kanadi.

Neka mu je lagana ova američka zemlja.

GOVIĆ 2008.

Mate Ivančić

U šumi Gović u Jastrebarskom 22. lipnja 2008. uz molitvu i blagoslov obilježena je četvrta godišnjica postavljanja križa nedužnim žrtvama komunističkog režima u poslijeratnom razdoblju.

Prije molitve u župnoj crkvi Sv. Nikole služena je misa koju je predvodio pater Maić uz pjevanje crkvenog zbora. U šumi Gović okupilo se dvjestotinjak ljudi, članova obitelji ubijenih,

predstavnik gradskog poglavarstva, političkih stranaka, braniteljskih udruga koji su došli pomoliti se i odati počast nevinim žrtvama komunističkog režima.

Uz pjevanje crkvenog zbora, recitacije Lovre Tomca, govora Mate Ivančića vrhunac u Goviću bio je nadahnuti i vrlo emocionalan govor patera Maića koji je u jednom trenutku bio prekinut aplauzom svih prisutnih.

Šuma Gović u Jastrebarskom svojevrsni je simbol stradanja i patnji puka jastrebarskog kraja u poslijeratnom razdoblju, od strane komunističko-partizanskih egzekutora

koji su nemilosrdno ubijali nepodobne žitelje Jastrebarskog i okolnih naselja od samog ulaska partizanskih snaga u Jastrebarsko 1945. pa sve do 1947. godine.

Poruka je jasna: **NE TRAŽIMO OSVETU, ŽELIMO SAMO JAVNO PRIZNANJE I OSUDU KOMUNIZMA, NAJVEĆEG ZLA KOJE JE ZADESILO HRVATSKI NAROD U NJEHOVOJ POVJESTI.**

NE PONOVILO SE!!!

SAMOGA SEBE OŠAMARIO

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Poput napuhanog crvenog mjehura, Stipa je, u šumi Brezovica, puknuo od muke, a sunca nije ugasio. Razbio je ogledalo - ogledala je nestalo, a u njemu se opet ništa nije promijenilo. Samoubojstvo pucanjem u ogledalo je sažeta slika staljinističke samokritike. Reče Stipa da je početkom Domovinskog rata, kad je i on pjevao 'Juru i Bobana' rehabilitacija ustaštva bila - "velika pogreška".

N.B. I pojam 'rehabilitacija' je - staljinistička floskula. Idemo dalje.

No, u tom njegovom demonstriranju da je 'negacija negacije - afirmacija', još se ne zna šta se je zbilo u njegovoj glavi, kad se je publika na taj clownovski skok preko svoje glave - grohotom zasmijala. Tko pljune na povijesno lice svoje nacije mora očekivati da svaki građanin pojedinac ima pravo na uzvrat. A kako Hrvati nisu formatirani po logici 'zakona taliona' odgovorili su mu smijanjem. Pa zar mu se iza leđa i predsjednik Bush nije, na Pantovčaku, smijao? Tu nije bilo mjesta ljutnji, a kamo li strahu i zabrinutosti za budućnost hrvatske nacije.

No, svatko upućen zna da se sudbina Hrvatske nikad nije krojila na Pantovčaku, a najmanje danas. A to ipak ne znači da se u hrvatskoj zbilji ne zna tko merači pijuću kavu s kockicom cukra, a tko pijucka crnu kavu i crvene klafre zucka. Dok ga HINbenA agencija po-božno sluša.

Nakon što smo stali nogom za vrat četveroglavoj jugoslavenskoj aždaji: Titu, Partiji, Udbi i Armiji, pljackanje jezikom jednog kame-

leona u šumi - jučer je to dokazano - samo uveseljava društvo.

Elem, Stipa jednostavno nema snage da se suzdrži od napadanja. Ma samo dva dana nakon što je izjavio da treba prestati s javnim svađanjem, ne dade mu belaj mira, on u Brezovici opali - samo-me sebi šamar. Kajanjem zbog pjevanja 'Juri i Bobanu'. Ma ne bi ikoji doktor, pa ni profesor psihijatrije, Radovan Karadžić mogao objasniti te, do sada, ne analizirane čudnovate raspre između sebe i sebe, kao što to čini naš Stipa iz slavonskih čarobnih šuma.

Istini za volju, za one koji su morali diplomirati marksističku sociologiju, valja iznijeti na javnost činjenicu da Stipa boluje od 'latentnog staljinista' - prikrivenog antisemitizma, kakav je akutno razjarivao Josifa Visarionovića Staljina s Lavom Bronsteinom zvanim Trocki - nakon početka borbe za Lenjinovo nasljedstvo.

Jer, Ante Pavelić je napisao svojom rukom 'Ustaška načela'. U njima nema ni jednog zaglavka po kojem je trebalo da šef osamostaljene hrvatske države bude slijepo poslušan svom - šefu UN-ISA, Didi Kvaterniku, organizatoru Marseilleskog atentata, koji nas je gadno zavadio i ne samo s Francuzima i Srbijancima. A kad se uzme u obzir da je i Luburić u Jasenovcu morao izvršavati Didine direktive, onda se dolazi do vrlo kvrgavih zaključaka koje, eno, Stipi ne daju mirno spavati.

Pa budući da nema zašto se iskaljivati na Poglavniku, a da ne smije napadati Didu da ne bi ispao otvoreni antisemit - on napada ' u s t a š t v o ' .

Trebao bi mu netko nabaviti knjigu "Oustachis - terroristes de l'idéal" francuskog stručnjaka za povijest Europe oko Drugog svjetskog rata Michel Lesparta (u najnovijem izdanju kuće 'Duhalpa', u travnju 2006! - na 290 stranica) pa da vidi, da mu se i zapadni eksperti smiju na njegovom već poslovičnom šarlatanskom klafranju: klofačom sebi po glavi.

Ne napada Didu da ne bi bilo dokaza da je antisemit, a jeste! Židovi u Hrvatskoj nikad nisu bili progonjeni dok Dido nije postao 'čovjek visokog povjerenja' Abwehra. A hrvatski Židovi su bili ništa manje patrioti od ostalih pripadnika jednobožičkih religija, jer, na žalost, ateisti su, počam od Karla Marxa, surovo mrzili hrvatski narod a osobito njegovu težnju za slobodom i nezavisnošću. Stipa napada krajnju desnicu, a ne spominje njezinog osnivača Josipa Franka, napada ustašku praksu u II. sv. ratu, a prešućuje Didu Kvaternika. Napada hrvatsku borbu za nezavisnost, a ne spominje da time dokazuje da je zalupani poslušnik Karla Marksa, potomka dviju loza rabina, koji nam je prorokovao 'nestanak s Kugle Zemaljske', itd.

Mazohistički je zvučala i tvrdnja Radio Zagreba (dne 22.06.08 u 15h), da je nad "Jamom Jazovka" upriličena komemoracija "poraženim snagama koncem II. sv. rata". I Stepinac, a i Hebrang su tvrdili, da je NDH bila ostvarenje vjekovite težnje hrvatskog naroda. Komunistički teror je doživio samourušenje, ali nitko od brojnih zločinaca koji su počinili 1.600 'jazovki' po Srednjoj Europi nije izveden na sud, pak su oni

umislili da su - pobijedili. Pobijedila je volja hrvatskog naroda i to protiv njihovih nastojanja da se spasi JUGOSLAVIJA sa svojim sadržajem PANDORINE KUTIJE.

Istini za volju, svi smo mi poraženi, i po ishodu II. svjetskog rata i nakon Domovinskog rata, bez obzora na pobjedu ideje hrvatske državne nezavisnosti. Porazeni, jer su nam strane siledžije, i onda i sad nametnule - veleizdajnike za gospodare. No, demokracija je precizan mehanizam, a slobodna nacija pak organizam koji se povremeno oslobađa nečisti na prirodan način.

Uz izdajstvo mass media u Hrvatskoj, treba svratiti pozornost na neminovnost da bar naši povijesni istraživači stanu na stajalište svojih kolega u Europi (posebno u Francuskoj) i da ustanove istinu o svemu tome. Istina je jedina neprolazna, nezastariva i neuništiva. Jer, nauk je stalno ponavljanje istine. Da ih oni koji nešto znadu bolje zapamte, a oni koji o tome ništa ili pogrešno znadu, iziđu iz bespuća. Da u svijesti onih koji su naučili i shvatili, stvari budu jasnije i po jasnoći korisnije. Za mir u duši svakog od nas, među nama i u odnosu na vanjski svijet, počam od naših susjeda. Duh istine je u

recipročnosti ljudskih savjesti.

Mozak se ne vidi, ali se njegovo funkcioniranje osjeća u čitavom tijelu. I u normalnim i u izvanrednim (ne)prilikama. A zdrav razum nas navodi da se suzdržimo od mržnje prema lažovima, te nam poručuje: Ni u zlu se ne ponizi, ni u dobru se ne uznesi.

Istina je i to da je Ban Subašić proveo sav II. sv. rat u Londonu, a ne u Moskvi, ni u Berlinu, dok je Andrija Hebrang bio u šumi. Churchill je Bana diplomatskim metodama i načinima uspio vratiti u Zagreb, ali ga je tu Tito blokirao u kućnom pritvoru, u kojem je i umro - na još nerazjašnjen način. Najnovija dokumenta koja nam dolaze iz arhiva KGB, iz Moskve, dokazuju kako Staljinova učenika Tita nije ništa drugo zanimalo do li - vlast pod svaku cijenu - poslao je u smrt, još prije II. svjetskog rata na desetine svojih rivala. Nakon blokiranja bana Subašića, Tito je u Beogradu dao zdrobiti i vođu hrvatskih antifašista Andriju Hebranga i sakriti mu tijelo u septičku jamu na Adi Ciganliji. Jedini 'javni radnik' koji smatra da su Titove metode jedine ispravne je - Stipa iz Orahovice. Bez obzira što ga je i gosp. Latin nazvao 'heroj i zločinac'...

Konačno, Hrvatska nije jedina zemlja ni u Europi ni u svijetu, u kojoj su se zbili straši događaji rušenja države i građanskog rata. Nešto slično dogodilo se je i u USA u toku Secesionističkog rata. No, kao što god su Amerikanci pobjedom unionista znali odati poštovanje i priznanje onima koji su se, na jugu, digli na oružje i stavili se pod zapovjedništvo generala Lee-a, to isto će se dogoditi i u Hrvatskoj kad šutnemo s javne tribine onaj napasni mlin mržnje, laganja i zavađanja i ove nove generacije, koja je odnijela pobjedu po ishodu Domovinskog rata.

KOSorka laže kad kaže da je pobjeda Domovinskog rata djelo - partizanskih potomaka. Ja sam tu da je na to upozorim! Ona je na taj način ponizila hrvatsku naciju koja se je - samoodredila, samoodbranila i samoorganizirala i to posve nasuprot nastojanjima titoističke mafije koja je za to vrijeme propisno opljačkala hrvatski narod. Neka im to bude za viaticum: sretan put u povijesni otpad! A KOSorkina psovka će skupo koštati i nju i njezinu stranku - hrvatski narod ima izvanredno dobro pamćenje!

MIT O JUŽNIM SLAVENIMA

Josip Kunić

Poštovani!

Pročitao sam vaš članak o propasti mita o južnim slavenima (sve pohvale), a budući sam davno pročitao pilarevo "južnoslavensko pitanje", stvari su mi potpuno jasne.

Molim vas ukoliko ste u mogućnosti odgovoriti na moj upit, a on glasi: Kako danas u 21. stoljeću,

kada je sve dostupno, opet ima neke gospode, kojima teško mogu objasniti kako riječ "slaven" ne označava neki narod, (kao ni južni odnosno jugoslaven) nego nešto sasvim drugo, te je upitno podrijetlo Hrvata kao Slavena odnosno cijele tzv. Slavenske teorije o Podrijetlu Hrvata.

Naime, zašto ovo pitam baš vas? Tuga je veća, jer rečeni gospodin kojem gore navedene stvari nisu

jasne, živio je više od 30 godina u Kanadi, te tamo završio i studij, a sada živi i radi u Hrvatskoj.

Molim pomozite, jer bi mi vaš odgovor puno značio. Što se može reći o nekome tko za sebe kaže da je Slaven, ali i Hrvat, jer mi to i nije baš jasno, a pogotovo me zanima vaše mišljenje o tkz. slavenskoj teoriji.

S ISTINOM U BUDUĆNOST

Andrija i Ana, Mostar

Dana 18. lipnja 2008. u Napretkovu domu u Mostaru održana je 169. znanstvena tribina posvećena predstavljanju knjiga prof. dr. Zdravka Tomca. Predstavljene su dvije nove knjige iz profesorovog bogatog opusa, Moj obračun s KGB-om i Tuđmanizam i mesičizam. U programu su sudjelovali prof. dr. fra Andrija Nikić, prof. Tihomir Marić, prof. dr. Božo Žepić, prof. Martin Raguž i prof. dr. Zdravko Tomac. Glazbeni dio izvele su klape Bura i Napredak. Voditeljica programa bila je Ivana Aničić.

1. Program 169. tribine

Tribina je otpočela hrvatskom himnom Lijepa naša koju je otpjevala klapa Napredak. Potom je fra Andrija, u prepunoj dvorani Napretkova doma, uputio pozdravnu riječ i zaželio dobrodošlicu poznatom politologu, plodnom spisatelju, branitelju identiteta hrvatskog naroda, države i branitelja, prof. dr. Zdravku Tomcu. Pri tome je predstavio našu zajednicu - Hrvatsko kulturno društvo Napredak koje do sada broji točno 919 članova s preko 75% mladih. Naša mladost je naše blago, bogatstvo i obveza. Potom je fra Andrija rekao nešto o povijesti Napretka te o nadama za njegovu bolju budućnost. U pripremi je pokretanje informativno - formativnog časopisa - mjesečnika - suvremeni život - kultura i povijest, te učenje stranih jezika, prihvaćanje medija, traženje prostora prema suvremenoj potrebi učeće mladeži i sl. sve to ispunjava fra Andrija grudi novim snagama i neopisivim nadama. Stoga dodaje: HKD Napredak postoji 106 godina. Siromaštvo ga je stvorilo, a Društvo je

preko 2.500 mladih odgojilo, a osposobljeni su dali nemjerljiv prilog razvoju hrvatskog naroda i Hercegovine. Ovo je Društvo, usprkos neprijateljskim stavovima službenih vlasti, mladima osiguravalo životne uvjete. Tako i danas, na početku 21. st. naša nadarena i sposobna mladež u Hercegovini treba Božje blagoslove, Božju milost, Božju naklonost i

2. Napretkove poteškoće

Već smo od blagdana sv. Nikole Tavelića - datum obnovili rad mostarskog Napretka te održali 169 znanstvenih tribina - održao sam bar po tri govora na svakoj. Sinoćnja je bila jedna od najposjećenijih. Okupilo se toliko vjernih ljubitelja istine da je i srednja dvorana sa stotinjak sjedećih mjesta bila

ljudsku podršku, posebice onih koji predstavljaju hrvatski narod u Gradu, Županijama i Hercegovini, ali i Hrvatskoj koju je hercegovačka hrvatska i katolička mladež obranila, pomladila i uljudila. To čini, posebice od akcije fra Didaka Buntića na povećanju hrvatskog življa po Slavoniji i još nekim hrvatskim predjelima. Na evanđeoskim, franjevačkim i hrvatskim tekovinama izrastao je Napredak. On stoji uz bok Hrvatskoj akademiji za znanost i umjetnost, te Matici hrvatskoj. Napredak je prihvatio za ruku poslovično nadarenu a siromašnu djecu i pokazivao im i pokazuje put u svijet kulture i uljudbe, a s istinom uz uljudbu i kulturu u sretniju budućnost. Ideja i stvarnost Napretka nije potrošena, nego se razbukovala, što potvrđuje naša mladež..

premalena. U to su se uvjerili predsjednik Neretvanskohercegovačke vlade gosp. Srećko Boras, gradonačelnik Ljubo Bešlić, konzulica Republike Hrvatske Marijana Mikulić i gotovo svi nazočni. Ljudi su sjedili na neudobnim stolicama po hodniku, a jedan dio je ustajao stajati na nogama i slušati govornika Tomca i predstavljajući dviju njegovih knjiga skoro dva sata. Da ih nagradim i da ne ostanu samo na onome što su čuli, rekao sam da Napredak plaća Tomčeve knjige pa neka izaberu po jednu. Tako je njih stotinu poslalo kućama s Tomčevim knjigama da mozgaju o svemu što je on napisao. Potom je uslijedila zakuška i pjesma gotovo do pola noći u čemu su gosti iz Zagreba uživali i sudjelovali. Nazočni su pred svojim očima imali minijatur-

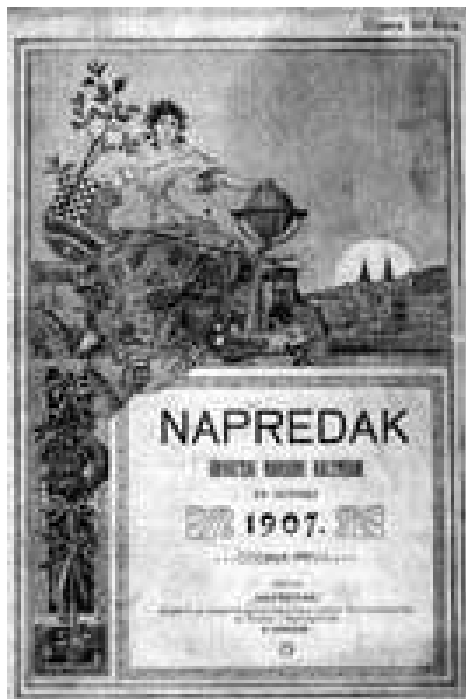
ni stećak – bez teksta. Jednu kopiju ću poslati u Australiju da ga imaju u svojoj sredini, jer njihovom članarinom i novčanom pomoći troškove smo uvelike isplatili.

Vjerni ideji prvog predsjednika fra Radoslava Glavaša, dobrotvora biskupa fra Pašakala Bucobnjica, provincijala fra Augustina Zupca, odgojitelja, prosvjetitelja, graditelja i spasitelja hrvatske sirotinje fra Didaka Buntića, vjersvjedočitelja dr. fra Leona Petrovića, kasnijeg biskupa dr. Petra Čule i ostalih duhovnih i novčanih dobročinitelja, bio sam prisiljen upoznati nazočne i sa zakulisnim radotama. Naime, ovu prigodu sam iskoristio i za još dvije poruke.

1. Zamolio sam nazočne da pogledaju i da se uvjere da nam je ova dvorana preuska, te je potrebno pomoći da se dovrši velika dvorana za preko 600 sjedećih mjesta u potkrovlju i

2. Naglasio sam i pokazao izvod iz katastra da je od Napretkovih nekretnina na kojima su izgrađene gotovo sve zgrade Doma zdravlja bez ikakve novčane naknade, Društvo opstalo i postoji s porukom da će nas nadživjeti. HKD Napredak Mostar postoji 106 godina sa sigurnom budućnosti, jer imamo već 919 članove od kojih je oko 75% učeća mladež.. Siromaštvo ga je stvorilo i preko 2.500 mladih odgojilo. Posljednji tri godine podijelili smo gotovo 550 potpora, a ove godine uz potpore i 15 stipendija – usprkos činjenicama da nam državne, nacionalne i županijske vlasti ne daju ni feniga, a Mostar nam je skratio milostinju na 1.025 KM mjesečno. Mladima je naše kulturno Društvo životne uvjete osiguravalo. Nažalost, u posljednje vrijeme, s prepoznatljivim namjerama, neki

nam žele oduzeti reliquiae reliquiarum - ostatke ostataka Napretkove zaklade – zemnih nekretnina koju su naši pređi ostavili mostarskom Napretku – odnosno hrvatskoj mladeži za njihovo uzdržavanje i usavršavanje. I u tome prepoznajem plan istjerivanja hrvatske mladeži, odnosno hrvatskog naroda iz Mostara. Protiv toga javno protestiram i javno prosvjedujem – to je snimala TV. Kada su naši pretci uspjeli sačuvati ostatke ostataka Napretkovih nekretnina u Mostaru i mi danas, na

civilizacijski način, to nastavljamo. Pozivam sve domoljube i rodoljube da nam se pridruže u obrani naših nekretnina, to jest i za naš opstanak u Mostaru, kojega su hrvatski branitelji obranili i u Obrambenom ratu.. Ovome Domu s bogatim iskustvom i ubuduće želimo da ostane košnica hrvatske mladeži s knjižnim blagom koja već u svojim njedrima ima preko 4.500 svezaka – svatko nam može darovati svoje duplikate i bogatiti ovaj hram hrvatske kulture. A vi, draga mladeži, ste naše ispružene ruke, naš govor i poziv

drugima da se pridruže ovom Društvu i doprinesu njegovu kulturnom djelovanju i prepoznatljivosti u šumi današnjih ideja i stremljenja.

3. Tomčeva ispovijest

Na kraju fra Andrija je pozvao prof. dr. Zdravka Tomca da nam otkrije put svoga povratka katoličkoj vjeri. Fra Andrija je naveo primjer jednog profesora umjetnosti koji je proučavao vitraje – obojene prozore po katedralama, bazilikama, crkvama i kapelicama. Tog znanstvenika, prema vlastitom priznanju Bog je vratio katoličkoj vjeri kroz prozore. Potom nam je prof. dr. Zdravko Tomac iscrpno govori o svome životnom putu od komunista do antikomunista, od ateiste do vjernika. Prof. Tomac potječe iz katoličke obitelji i posljednjih godina živi svoje katoličanstvo u kršćanskoj obitelji. Na stranputicu su ga odveli Niče i Marks, čija je djela čitao i povjervovao njihovoj prijeviri.

Naime, ponukan Ničeovom idejom o tome da bi čovjek trebao više ljubiti drugog čovjeka nego se klanjati božanstvu, postaje komunist i njihov pristalica. U životu ga je vukla ljubav prema čovjeku i bližnjemu. Kapitalizam je za njega bio izrabljivačko društvo koje je gazilo maloga čovjeka. Prihvatio je Ničeovu i Marksovu ideju o boljem životu za tog malog čovjeka i radnika. U tome je s vremenom otkrio utopiju i glupe stramputice. Kako se samo prevario, dao se na pisanje svojih ispovijesti da bi pomogao zalutalima da se vrata na pravi kršćanski put. Iz vlastitih svjedočanstava iznosi pred javnost da je ono bila samo krinka iza koje se krilo totalitarističko društvo. Uskoro počinje svoju borbu protiv komunizma, globalizacije i bezboštva KGB, ali i borbu protiv samoga sebe – te je stavio

podnaslov u knjizi: Tomac protiv Tomca.

Tako je došlo do konačne formulacije knjige s podnaslovom Moj obračun s KGB-om, Tomac protiv Tomca. U to vrijeme napušta svoju stranku SDP. Pun zanosa polazi s hodočasnici u Bleiburg. Tadašnji ljudi ga nisu shvatili. Pokušao im je progovoriti na Bleiburškom polju, te se ispričati za sve komunističke zločine. Nazočni mu to nisu omogućili. Tu biva izviždan i izvikan. Trebala je proći puna godina dana da bi se oblaci nad Tomcem razgalili. Tek godinu dana poslije ti isti ljudi na istom tom mjestu u Bleiburgu došli su ga pozdraviti i ispričati mu se. Međutim, od strane političkih sljedbenika komunizma zabranjen mu je rad na fakultetu, dobiva prijeteća pisma od neistomišljenika i sl. Svi ti događaji oko njega dali su mu snage da ustraje u svojoj borbi. Sada se raduje povratku katoličkoj vjeri i Istini koja mu je otvorila Put u Život.

Umjesto zaključka

O njegovi knjigama opširnije su govorili prof. Tihomir Marić, njegov dugogodišnji prijatelj prof. dr. Božo Žepić i prof. Martin Raguž. Prof. Marić ga je usporedio sa svetim Augustinom i djelom De civitate Dei – O Božjoj državi, a donekle i s Augustinovim Ispovijestima. U knjizi Tuđmanizam i mesicizam prof. Zdravko Tomac uspostavlja paralelu između politike prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana i politike sadašnjeg predsjednika Stipe Mesića.

Na kraju tribine klapa Napredak otpjevala nam je jednu pjesmu, a svi uzvanici i gosti pozvani su na prigodnu zakusku. Što se rijetko događa, većina nazočnih je zaželjela s Tomčevim knjigama poći svojim domovima. Predsjednik Napretka im je to omogućio, zbog njihova siromaštva, darivajući im plaćene knjige s porukom da knjige uzmu, čitaju i o njihovim porukama razmišljaju, te ne slijede put luralica nego uzornih ljudi i

političara. Kao i danas moramo sami odgajati učeću mladež, popravljati prostorije, nabavljati instrumente, narodne nošnje i knjige, obračam se hrvatskoj rodoljubnoj javnosti za njihovu pomoć. Prilog za uređenje zgrade i pomoć učećoj mladeži možete uputiti na račun: HKD NAPREDAK MOSTAR br. žiro računa za marke br. podračuna 22-10-01980-5; kod UniCredit Zagrebačka banka d.d. Mostar br. 3381002201980532. – Nikić Andrija, UniCredit Zagrebačka DD Mostar, Poslovnica Ljubuški S W I F T Z A B A B A 2 2 – 3381601100675773. i žiro račun: 3113710123 - Zagrebačka banka Makarska, Tina Ujevića 1.

Na koncu smo zdušno odobrili moto večerašnje tribine: BOGU, DOMOVINI I HRVATSKOJ MLADEŽI S LJUBAVLJU i rastali se s porukom, a to je bila i krovna ideja večerašnje tribine:

S ISTINOM U BUDUĆNOST!

NIJE UVIJEK LOŠE ZNATI ĆIRILICU (3)

Draško Osterman, Zadar

Istočno od Poštaka je planina Vilića koja dijeli Liku od Bosne, koja je također izgubila ime, ali je zato dobila dva nova. Naime, mletački kartografi su je pisali kao Monte Wilica, a latinski je w pisao kao uu. Oberlajtant Čokorac, ranije spomenut zadužen za kartografiranje Gračaca i Srba, i oficir Schilt koji je kartografirao Knin i Ervenik nisu znali latinski.

Našavši dva uu, a nisu se dogovarali kako da riješe problem, svaki je donio svoje rješenje. Čokorac koji je vjerojatno bio Mađar rješenje uu je pretvorio u mađarski uj

nov i planina je dobila ime ujilica, dok je oficir Schilto ispustio oba uu i planinu nazvao Ilica, tako da

danas na zemljopisnim kartama nalazimo na oba imena ovisno koji kartograf prepisuje ime od Čokorca ili Schilta, a bio bi red da hrvatski kartografi to isprave i tim topnimima daju stara hrvatska imena.

Od Vilice su vlaški prebjezi Vilićini sredinom druge polovice 17. stoljeća naseljeni u Podhumu, Glavacima i Škarama.

PROSVJETITELJSKI MJEHURIĆI

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Sve je očitije kako POLICIJA i ne samo policija, već i drugi koji prepoznaju trenutak, pokazuju javnosti naše "PROSVIJETITELJE". "LUČONOŠE" koji upražnjavaju politiku "U SEBE, NA SEBE, POD SEBE".

Nakon rušenja AMERIČKIH BLIZANACA sigurnosna je zajednica konačno shvatila poruke odaslane od samozvanih "MESIJA", kao što sam sebi "tepa" i naš prijatelj GEORG TIVADAR SOROS. Umjesto da u svojim penzionerskim danima uživa pecajući ribe, on BIBLIJSKI USKRISAVA, te napušta hladovinu sigurne penzije i bavi se BIZNIČARENJEM.

Usput piše i knjige, šaljući svijetu svoje prosvjetiteljsko promišljanje. Opet nam pušta svoje BALONČICE, MJEHURIĆE... SAPUNICU... Novinari JUTARNJEG u izdanju MAFIJAŠKE MEDIJSKE KUĆE EPH, od 24. svibnja o.g. o "MESIJI" objavljuju:

"GEORG SOROS dobro je poznat i hrvatskoj i svjetskoj javnosti koja ga najviše doživljava kao kombinaciju financijskog špekulanta, investitora, filantropa, i žestokog političkog aktivistu spremnog da izdvoji značajan paket novca kada se negdje želi suprotstaviti političkom režimu za koji zaključuje da je diktatorski."

SOROS Tuđmana doživljava kao zapreku KONTROLE LJUDSKOG DRUŠTVA na "mesijanski" način. Iz istog medijskog LEGLAMafijskog oglasnika, citiram:

"Prema njegovim riječima, prvobitna ideja nije mu bila stvaranje fronta protiv Tuđmana, nego je htio preko svog instituta pomoći

razvoju mlade demokracije. Tek nakon osobnog susreta s prvim hrvatskim predsjednikom, zaključio je da je 'bilo kakva suradnja njih dvojice posve nemoguća.' Sastajali su se još nekoliko puta, nikad uspješno, a Tuđman je u više navrata otvoreno pokazivao netrpeljivost ne samo prema Sorosu i Otvorenom društvu, nego i prema svima za koje je mislio da su na bilo koji način s njime povezani ('Judine škude').

Dobivši "po ušima", prstima, džepu i nadasve svojem prenapuhanom EGU, danas se "madžarski dobrotvor" mnogo pristojnije i uljudnije odnosi i prema GEORGU BUSHU i članovima njegove administracije. Štoviše, kao i za vrijeme progona Židova u Mađarskoj, kada je tinejdžer SOROS strepio od nacista, danas bivši penzioner GEORG SOROS zadržati na svaki šušanj američkog pravosuđa.

Srećom, vremena su različita, ali je danas iščekivanje i SOROSEV strah mnogo dublji i veći. Stoga SOROS već "žrtvovanom" BARACU OBAMI DAJE ONU SAMO PROFORME I SIMBOLIČNU PODRŠKU U NJEGOVIM UZALUDNIM AMBICIJAMA, NOŠENIM MJEHURIĆIMA SAPUNICE...

Citiram što piše o prosvijećenom "mesiji" u brošuri "SOROSEVA DOKTRINA ZATVOR BEZ ŽIDOVA": "...Napomenuo sam, GEORG SOROS uzima si za pravo sam sebe staviti na čelo naroda. Ne u političkom smislu. On je daleko iznad tih "prljavaca". SOROS JE DIO COSMOSA... mesija... U biznisu je postigao ono što niti jedan smrtnik nije. Talenta nema da ga uopće izaberu kao vođu-lidera. Mrzi takve ljude oko kojih se sa-

kupljaju mase. Oni mu nabijaju kompleks manje vrijednosti. Iznad takvih ljudi "nešto" lebdi. Imaju "ono" u sebi.

Uza svo nepregledno bogatstvo, Soros ne može kupiti "ono nešto". To mu je ogroman "feler". Svjestan je toga! I zbog toga nije volio pokojnog hrvatskog predsjednika. Ali niti ovaj njega. Jer Georg Soros je "do biti" sitna duša. To se na prvi pogled osjeti. A Tuđman nije mogao prikriti da to vidi...

Ne bi me iznenadilo da Georg Soros Hitlera i Staljina mrzi najviše zbog toga.

Da to i prizna, moramo pitati njegov prenapuhani EGO... Soros kopira lidere misleći da će time "nešto onoga" pasti na njega. A "to" će biti vidljivo ljudima oko sebe!

Samokritičan je... Sto su moji "Mjehurići....." "prema Mein Kampfu". Što ga više brane, više se pojavljuje... Tko čita ono moje...Otkupljuju cijela izdanja da mi se dodvore... pa i "Bespuća"... Divi se Staljinu koji jednim okom prati rad "Centralnog Komiteta" - S VISINA!

Svjestan takve manjkavosti, Soros stvara "infrastrukturu"! Želi imati sve pod kontrolom. Većom kontrolom nego oni s grafita i poslije njih. "On ljudsko društvo smatra sustavom kojim se može upravljati i vjeruje da ima oruđe za to - novac.

I zaista, potrudio se. Ali ljudsko društvo kontrolira kroz ključanicu-kao voajer. Stidi se zbog toga. Ali si za sada na može pomoći. Ljudsko društvo prezire, jer duboko u sebi osjeća da je prezren..."

MONSINJOR KRUNOSLAV DRAGANOVIĆ

Antun Kunek, Australija

Svećenik Krunoslav Draganović, živio je u Sarajevu, gdje je predavao vjeronauk u osnovnoj školi časnih sestara Sv. Vinka i časnih sestara Sv. Josipa. Tih dana pohađao sam osnovnu školu, kod časnih sestara Sv. Vinka u Sarajevu, koju sam završio 1938. godine i gdje sam nastavio pohađati gimnaziju u Drugoj muškoj gimnaziji u Sarajevu.

Moj pokojni otac, rođen u Sarajevu, bio je u vodstvu HSS-a u Sarajevu u kojemu je tada bilo 30% Hrvata. Najviše je bilo muslimana, onda mi Hrvati, poslije po broju Srbi, gdje je tih dana u Sarajevu bilo i oko 5.000 Židova.

Pokojni otac, kao nadstojnik željezničke postaje u Sarajevu, 1941. godine, zajedno sa svim Hrvatima u Sarajevu, sudjelovao je u uspostavi DRŽAVE HRVATSKE, koja je bila uspostavljena u Bosni i Hercegovini i prije dolaska hrvatske vojske iz Zagreba i prije dolaska njemačke vojske u Sarajevo. Nitko nije pitao tko je na čelu naše

države u Zagrebu, Maček ili Pavelić, jer su svi ustali za uspostavu naše države. Bio sam nazočan, pored oca, na željezničkom kolodvoru u Sarajevu, kad je toga jutra u 7.00 sati, došla naša vojska iz Zagreba, pod zapovjedništvom Krunoslava Batušića, zapovjednika, SELJAČKE ZAŠTITE, HSS-a, koji je u Sarajevo došao na čelu oko 3.000 domobrana, 2.000 zaštitara Zaštite u smeđim odorama. Tu je došao i Jure Francetić s 40 ustaša povratnika. U Sarajevu je tajno djelovala ustaška organizacija s 50 tajno zakletih ustaša.

Pred okupljenim narodom, s hrvatskim zastavama. pokojni otac je s kratkim govorom pozdravio Krunoslava Batušića, davši prijavak, s riječima, da je cijelo Sarajevo slobodno i u hrvatskim rukama, sve osim velike vojarnje u kojoj je bila srpska vojska i četnici, koji su bježali iz Srbije. Tih dana Vlada iz Beograda, zajedno s njihovim „kraljem“ Petrom, došla je do mjesta Pale iznad Sarajeva i od Pala su produžila na jug put Grčke, došavši do Engleza, koji su tu Vladu, u kojoj je bio i Juraj Krnjević, prebacili u Egipat i dalje u London.

Razgovarajući s Jurjem Krnjevićem u Londonu 1972. g. upitao sam ga o tim danima. On je napustio Zagreb s naređenjem Vladka Mačeka, da se pridruži toj Vladi i došavši u Sarajevo odsjeo je u hotelu i NIJE SE JAVIO IKOME OD HSS-a u Sarajevu. Otišao ja put Pala, gdje se sastao s Vladom. Moj pokojni brat Zvonimir Kunek bio je aktivan u HSS-u. Godine 1946. s tom skupinom surađivao je s Marijom Radić, udovicom Stjepana Radića. UDBA ih je njih polovila i sve ih osudila, njih dva-

deset. Zvonimir je dobio četiri godine Lepoglave, a vođa skupine ing. Maček dobio je 12 godina.

Pokojni brat Zvonimir, koji je preminuo pred tri godine, došao je u emigraciju 1956. godine i pred kraj života pokojnog Juraja Krnjevića bio je njegov tajnik u Londonu. Kuća u kojoj je Juraj Krnjević stanovao u Londonu, vlasnica ju je kuću prodala Zvonimiru. U tu kuću je dolazio je i Josip Torbar, s kojim sam razgovarao i po uvjerenju je bio Jugoslaven, kojega je Zlatko Tomčić, bivši predsjednik HSS-a, postavio za doživotnog počasnog predsjednika HSS-a. Poslije pada Mussolinija u Italiji, četnici su u Hrvatskoj ostali bez saveznika, bez fašističke talijanske zaštite. To je bio i kraj jugovlade u Beogradu. Od pada Mussolinija Juraj Krnjević je u Londonu djelovao na uspostavi DRŽAVE HRVATSKE od Drine do Dragonje, zajedno s Bačkom, Baranjom i Srijemom.

Poslije smrti Juraja Krnjevića bio sam s pok. bratom Zvonimirom u Londonu. Tu sam zajedno s bratom sređivao arhiv Juraja Krnjevića. U toj arhivi sam imao u rukama proglas Vlade s Pala, u kojem se daje amnestija svim kažnjenicima u Jugoslaviji, te se svim državnim činovnicima povećava mjesečna plaću za 1.000 dinara.

GLUPOST.

U tom arhivu vidio sam i dokument, PROGLAS HRVATSKOG ISTARSKOG SABORA, kojega su potpisali Hrvati u Istri. To je bilo potpisano poslije pada Mussolinija. Taj dokument je uz pomoć svećenika bio poslan u Rim, Vatikan, pa sve do Krunoslava Draganovića. On je taj dokument posla-

o Juraju Krnjeviću u London, jer je taj PROGLAS bio upućen i njemu. U tom proglasu naši iz Istre javljaju, da je Istra hrvatska i neka Juraj Krnjević učini što može, da poslije sloma talijanskog fašizma Istra ne doživi jugoslavensku komunističku okupaciju.

Među tim dokumentima, imao sam u rukama i pismo Krunoslava Draganovića poslano Juraju Krnjeviću iz Rima, 1944.godine, pisano na tri stranice. U njemu Krunoslav Draganović, upućuje i navodi, da Juraj Krnjević učini što može u pokušaju da se s domobranstvom spasi naša DRŽAVA. To je bio pokušaj ministra naših oružanih snaga Ante Vokića, ministra Lorkovića, četvorice hrvatskih domobranskih generala, generala Šimića u Mostaru, kojega su Luburicevci ubili pored Mostara. Tu sam u tim dokumentima pronašao i pismo Vladka Mačeka, kojega je on vlastoručno iz Washington NAPISAO SRPSKOM „KRALJU“ Petru u London, gdje je na kraju pisma Maček napisao: „Vaše veličanstvo, ja Vam stojim na raspolaganju.“

Imao sam u rukama oko 2 kg preslika zapisnika sa sastanka jugoslavenske „vlade“ u Londonu i imao sam u rukama i treći kopiju, zapisnika, što ju je potpisao ministar financija jugo-vlade Juraj Šutej, zastupnik HSS-a, čija je žena bila Srpkinja i on je postao ministar financija, prilikom uspostave HRVATSKE BANOVINE.

U tome dokumentu, s njegovim potpisom i potpisom jednog Srbina, bilo je navedeno ime banke u New Yorku i broj bankovnog računa s iznosom

od 62.000 kilograma zlata, što su Srbi iz Beograda prebacivali u New York, prije Hitlerovog napa-

da. Osim te banke tu je bila navedena i banka u Švicarskoj i bankovni broj pod kojim je bilo upisano 6.400 kg zlata.

To zlato, tajno pohranjeno, to je zahtijevao takozvani Tito, ali to zlato nije dobio. Od svih tih dokumenata, poslije smrti pokojnog brata Zvonimira, sačuvao sam oko dvadeset važnih dokumenata, među kojima je i taj dokument, kojega navodim u pisanju o jugo-komunističkom POKOLJU, pod imenom Bleiburg, što ste objavili. Preslike tih dokumenata, oko dvadeset dokumenata, to je dobio prof. Josip Jurčević, prof. Goran Jurišić, prof. dr. Branimir Lukšić i „Glas Koncila“. U tim dokumentima je i izvješće engleskog agenta o našem blaženiku Alojziju Stepincu.

Poslije preminulog brata Zvonimira u toj kući u Londonu, gdje su bili svi ti dokumenti iz arhive Juraja Krnjevića, tu više nije bilo toga dokumenta o pohranjenom zlatom, nije bilo dokumenta s potpisima HRVATSKOG ISTARSKOG SABORA i tu više nije bila ni knjiga od Fred Copemana.

I sada, nemojte se iznenaditi. Sve preslike zapisnika od jugo-„vlade“, te Mačekovo pismo srpskom četniku nekakvom „kralju“, bacio sam u kantu za smeće, jer sam bio ojađen čitajući te podvale i tko bi mi vjerovao, naročito oni koji još vjeruju u Mačeka, da je to sve ISTINA. Bacajući to u kantu za smeće, tu je otišlo i to pismo Krunoslava Draganovića što ga je pisao Juraju Krnjeviću.

Vratimo se unatrag u Sarajevo. Poslije postrojavanja naše hrvatske vojske iz Zagreba, naša vojska s hrvatskim zastavama i hrvatskom glazbom oko 10.00 sati svečano je ušla u Sarajevo, glavnom ulicom. Na

svim zgradama u toj ulici bile su istaknute hrvatske zastave. Ali u muslimanskoj Baš Čaršiji, na onim turskim „dućanima“ (hrvatski rečeno TRGOVINAMA), tim „dućanima“ turskim daščarama, nije bilo NITI JEDNE hrvatske zastave, jer tu su bile samo one male nacističke zastave, crvene, s bijelim krugom i „svastikom“ u sredini. Krunoslav Batušić je s jednom skupinom naše vojske produžio do Zvornika, do Drine.

Sve je bilo veselo i vladao je red i zakon, ali s potpisom „rimskih ugovora“ došlo je do pobune u Zaštiti, koju su s naredjenjem Dide Kvaternika u Sarajevu natovarili u teretne vagone i poslali u Zagreb. Bio sam pored pokojnog oca na željezničkom kolodvoru i gledao kako zaštitari odlažu oružje i ulaze u vagone, zajedno s Krunoslavom Batušićem, kojega smo pred mjesec dana svečano dočekali. Pod jesen 1945. g. Gestapo je u Sarajevu počeo kupiti Židove i pokojni otac, koji je rođen i koji je odrastao u Sarajevu imao je prijatelja Židova, koji su nam dolazili u posjet u našu kući. I te Židove, koliko je god mogao, pokojni otac je zajedno s Hrvatima željezničarima, čiji su sinovi već bili u Crnoj Legiji kod Juraja Francetića, tajno su u teretnim vagonima prebacivali u Dubrovnik, gdje su bili pod zaštitom Talijana. Sve sam to pričao poznaniku Židovu iz Sarajeva, sada pokojnom Mihajlu Montilji, kojemu je to bilo poznato. On me je zvao Sarajlija.

Židovi priznaju nacionalnost po majci i majka Dide Kvaternika bila je židovske vjere, kćerka Josipa Franka i njegove žene židovske vjere.

Ona je bila žena vojskovođe Slavka Kvaternika i majka Dide Kvaternika, šefa UNSA, ustaške nadzorne službe. Taj Dido Kvaternik

osnovao je logor Jasenovac i bio je zapovjednik Maksu Luburiću. Upitao sam 1994. g. u Zagrebu Mihajla Montilja je li sve to točno i dobio sam odgovor da jest. Tada sam upitao, kako to da je Židov Dido Kvaternik uspostavio logor Jaenovac i Mihajlo reče:

“Kao što ima dobrih i loših Hrvata, tako ima i dobrih i loših Židova. I jedan od tih loših Židova bio je Dido Kvaternik”.

Taj razgovor opisao sam u zagrebačkom „Vjesniku“ 1998. godine i nitko od strane tih „antifašista“, komunista, koje okuplja Stjepan Mesić, ne žele niti spomenuti tko je bio Dido Kvaternik.

Tadašnji Nadbiskup Alojzije Stepinac, već 1942. godine, vidio je da Hitlerov nacizam mora propasti i da će biti pobijeden. Tada je iz Sarajeva u Zagreb pozvao sposobnog Krunoslava Draganovića, te ga je poslao u Rim, s uputama, neka pomogne našima u danima poraza nacizma i dolaska srpskočetničkog jugokomunizma na vlast. To je i bio razlog odlaska Krunoslava Draganovića u Rim.

Došavši u Italiju, 1956. g. i živeći godinu dana u Italiji u logoru Udine i poslije u logoru Capua, pored Napulja, odlazio sam u Rim, gdje sam se susretao s Krunoslavom Draganovićem, koji je meni povjerio da skuplja dokumente o Bleiburgu, komunističkom POKOLJU nad Hrvatima, po Bosni, Hercegovini i drugdje. Dobio sam u logoru tri

svjedočanstva o POKOLJU od dvojice Slovenaca i jednoga Hrvata. To sam dao Krunoslavu Draganoviću, koji mi je tada povjerio da iz Londona iz engleskog ministarstva rata, dobiva preslike engleskih tajnih dokumenata o Bleiburgu, što njemu šalju Englezi katolici, koji rade u ministarstvu. Krunoslav Draganović bio je visok i krupan, inteligentan i prodoran, i otvarao je skoro sva „vrata“. Od zanimljivih razgovora meni je povjerio onaj s Pavelićem, kojega je na teretnom brodu iz Napulja prebacio u Argentinu, rekavši Paveliću da će to učinili samo pod jednim uvjetom, da se Pavelić, dolaskom u Argentinu prestane baviti politikom. Pavelić mu je to i obećao, ali ga je slagao.

Krunoslava Draganovića sam upozorio neka čuva te dokumente, jer to može netko i ukrasti, što se je i dogodilo, jer „netko“ je te dokumente ukrao iz samostana u Austriji istoga dana, kad je jedan musliman iz Trsta, doveo u svome autu Krunoslava Draganovića do jugo-granice da slika „fojbe“, a gdje su partizani ubijali stanovni-

nikada nije dozvolio niti je pristajao da se o muslimanima govori loše. To mu je bila velika mana.

Boraveći u Rimu 1972. g. vlč. Josip Borošak meni je rekao da je Krunoslav Draganović napravio dvije kopije preslika tih dokumenata. Jednu kopiju je dao svećeniku Vinceu, koji je poginuo u zrakoplovnoj nesreći u Americi, a drugu kopiju dao je svećeniku Vilimu Cecelji. Odlaskom u Salzburg, poslije Rima i Beča, vlč. Vilim Cecelja potvrdio je da posjeduje te fotokopije. U razgovoru preko telefona Ivo Rojnica mi je iz Argentine rekao da je to pohranjeno u Vatikanu. To sam sve ispričao prof. Anđelku Mijatoviću. Kad sam 1998. g. boravio u Primoštenu, nazvao me je Anđelko Mijatović i rekao radosnu vijest da imamo te fotokopije. Gdje je to sada, to mi nije poznato.

Ovo je sve i najbitnije što mogu napisati o Krunoslavu Draganoviću. Govorio sam nešto opširnije o Sarajevu u tim danima, sredini gdje je djelovao Krunoslav Draganović i od kuda je otišao u Zagreb, te, s uputama nadbiskupa Stepinca, dalje u Rim.

Napisao sam na trideset kompjuterskih stranica tekst pod naslovom HRVATSKA JADRANSKA OBALA i ENGLSKA OSVAJANJA, oslanjajući se na podatcima engleskih povjesničara, bez kojih se ne može pisati o našoj povijesti i sadašnjim događajima, uz utjecaj iz Londona, jer naši povjesničari uglavnom su pisali i pišu u trokutu, Beč, Budimpešta i Beograd.

Ako Vas to napisano zanima, to Vam mogu poslati: sačuvane dokumente, preslike o kojima pišem. Sve to možete dobiti i kod Gorana Jurišića.

ke Trsta. Taj musliman u Trstu je imao, zajedno s bratom, kožarsku trgovinu i Krunoslav Draganović

O ZABRANAMA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

G. Ivo SANADER

Premijer Hrvatske, ZAGREB

Predmet: ZABRANE ZNAKOVLJA.-
Gospodine!

„Jutarnji list - on line“ izdanje objavio je i Vašu izjavu, u povodu Thompsonova koncerta na središnjem trgu u Zagrebu, gdje ste, navodno, rekli: "Vrlo je loše što se to događa. Ustaško znakovlje i simbole treba apsolutno osuditi i taj režim ne smije doživjeti afirmaciju u Hrvatskoj". Teško je pogoditi šta na što ste mislili, kad naglašavate 'ustaško znakovlje'.

Prvo: vi nikad u svojim nastupima u toku izbornih kampanja niste narodu govorili o tome kakvo je 'znakovlje' dopušteno, a kakvo pak zabranjeno. Shodno tome, u obavljanju svoje dužnosti predsjednika Ministarskog vijeća Hrvatske, vi ne možete tražiti od naroda ono o čemu se narod nikad nije izjasnio. Niti možete raditi ono što u izbornim kampanjama niste iznijeli kao dio svog programa.

Drugo: Zar 'kuna', kao temeljna jedinica svih vrijednosti u Hrvatskoj ne predstavlja sastavni i neizdvojlivi dio 'ustaškog znakovlja'? Kako to da prihvaćate plaću koju vam država dostavlja u kunama, a drugima zabranjujete da javno pokazuju pod kakvim znakom su ginuli pripadnici cijele jedne hrvatske generacije boreći se za državu, a ne za režim, jer u ratu nema drugog režima osim vojne stege radi obračuna s neprijateljima pa i

s petom kolonom?

Treće: Vi se tu i tamo pokazujete i izdajete za praktičnog katolika, a

ovamo rušite spomen-humak Dru Mili Budaku kod župne crkve u Sv. Roku. Da li ste uložili protest zbog gradnje crkve u Hercegovini nad kostima Jovana Dučića koji je pripadao fašističkom pokretu u Srbiji, a ako ne - zašto? Da li ste tražili da se poruši nadgrobni spomenik generalu Kostu Nađu koji je na Bleiburgu izvršavao Titove zapovijedi. Da li ste tražili da se ukloni iz Kumrovcu Titov kip jer nitko u našoj povijesti nije prolio toliko hrvatske nevine krvi koliko JBT!?

Četvrto: Vjerojatno nitko tako dobro nije poznao intimni život Ante Pavelića koliko pok. vlč. Vilim Cecelja, Poglavnikov službeni ispovjednik. Ono što je Cecelja mislio o Poglavniku, to danas misli službena Crkva u Hrvatskoj, jer ona štuje vlč. Cecelju i kao duhovnika koji je s prognanicima i preživjelima s Križnog puta godinama održavao duhovni život na tom stratištu, dok ste Vi, gospodine Sanaderu, vršljali po Europi s Titovim pasošem.

menama s robije, možete pročitati kako je na sugestiju svojih udbaških savjetnika, Maks Luburić poslao u Lyon u Francusku suludog Ivana Sremca s nalogom da me ubije nakon večernje mise, na Badnjak 1970, zbog moje osude u 'Hrvatskoj reviji' terorizma, kao nastavka logike Jasenovca.

Odživio sam svoj život između dva zla koja su se 1990 našla u koaliciji kojoj ste i Vi osobno pripadali, jer su hercegovački otporaši, a među njima i Gojko Šušak, svi odreda bili 'otporaši', tj. luburićevci. Uostalom, suradnja između luburićevaca i hrvatskih ibeovaca bila je predviđena još od Titove smrti: zar nije Tuđman poslao Dalibora Brozovica da me, u Amsterdamu, dne 23.04.1980 pridobije za suradnju s lijevim i desnim luburićevcima - jer je Luburić propovijedao pri kraju života oslanjanje hrvatske borbe 'dijalektikom pera i eksploziva' na - SSSR? Shvatite zašto je Dr Pavelić osudio tu Luburićevu politiku i isključio ga i iz HOP-a i iz svih struktura koje su bile pod nadležnošću HOP-a.

Htjeli vi to priznati ili ne - ako nekoga treba osumnjičiti za simpatije prema zločinima koji su počinjeni u vrijeme NDH, onda ste to i Vi i Dr Mesić - koji nikada niste osudili Luburića, posebno kao prvog krivca za zločine počinjene u Jasenovcu. Luburić je bio pod izravnim autoritetom Dide Kvaternika, unuka Josipa Franka, hrvatskih Židova.

No, ja znam (ne ćete tvrditi da to nije istina!), da ste Vi sklopili pakt s Račanom i s Mesićem da orijentirate nadgradnju Hrvatske na temeljima koje je smislio Tito, a ne na području ukupnosti povijes-

Vaša obavještajna služba vam može potvrditi pa i dokazati, da sam bio, vodeći u emigracije Sabora HNV-a, prvi na listi UDB-e za fizičko likvidiranje. U mojim uspo-

nih i etničkih hrvatskih zemalja. Od tada ste počeli rušiti spomenike onima koji su izginuli za Hrvatsku, a ne za Jugoslaviju! Tko ste vi, Ivo Sanaderu!? Postarati ćemo se da vas točno identificiramo!

NOTA: Vjerojatno ste primijetili kako vaše i Mesićevo klevetanje Pavelića i NHD ne prolazi u anglosaksonska sredstva za javno pripovijest. Jesu li vam vaši službeni 'istoričari' objasnili zašto?

U prvom redu zbog Pavelićevih zasluga u toku trajanja NDH: zbog slanja vojske protiv Staljina; zbog odbijanja Staljinove ponude da će priznati NDH ukoliko Pavelić dopusti maršalu Tolbuhinu da nesmetano prođe duž Hrvatske - do ljubljanskih vrata i upadne bez otpora u Italiju i zbog toga što je Pavelić odveo svoju vojsku k zapadnim Saveznicima, a ne prema Staljinu, koji je sa Staljingrada vratio hrvatsku Diviziju i njezinog zapovjednika Marka Mesića, da, zajedno s maršalom Tolbuhinom marširaju na Beograd.

Anglosaksonci su znali za to Poglavnikovo NE! To što Tito nije poštuovao Ženevsku konvenciju o tretiranju ratnih zarobljenika uračunato je u razloge bombardiranja JNA posvuda u Srbiji 1999.

Saveznici nisu bombardirali teritorij na kojem je bila uspostavljena NDH!

Upravo radi toga su Amerikanci primili Dra Antu Pavelića, dne 01.06.1945 u austrijsko mjestu Langreith. Kad je Tito to saznao, podivljao je od bijesa. No, Amerikanci su ga prebacili, radi sigurnosti, iz Langreitha u Tiefbrunn, a zatim u Aich, a konačno u Obertrum kod Salzburga. Tu je ostao do veljače 1946.

U veljači 1946 Amerikanci su Pavelića povjerili na čuvanje Englezima, gdje je smješten u selu Pustritz kod Klagenfurta. Tu je ostao sve do rujna 1946, kad mu je omogućeno da, preko Italije, ode na sigurnije područje - u Argentinu. Tu je našao svog ljutog neprijatelja Milana Stojadinovića i s njime se - sprijateljio.

Iz istih razloga zbog kojih vi ne spominjete zločine Maksa Luburića, Tito nije ni pokušao da vrši pritisak na zapadne Saveznike da mu izruče Dra Antu Pavelića: Luburića je primio pod svoju zaštitu španjolski Židov Caudillo Francisco Franco i dopustio mu da šuruje i sa sovjetima, to Francu više nije smetalo. To je smetalo najviše Dr-u Anti Paveliću, koji ga je zbog toga i izbacio iz HOP-a.

Na kraju, da se je moje ime pojavilo u ukupnosti članova 'zločinačke organizacije' kojoj se selektivno sudi zbog zločina počinjenih nad civilnim pučanstvom i njihovom imovinom u Domovinskom ratu - i to bez obzira što vam je to bilo izričito i to službeno zabranjeno - ja bih shvatio ono što vam je (svima) Dodik rekao: 'Bolje bi vam bilo da šutite!' - ako nemate ništa pametnije reći osim - zabrana štovanja humka Mili Budaku i stražu kod Titova kipa u Kumrovcu.

Gospodine Sanader! i Vi ćete doživjeti ispunjenje onoga što smo obećali hrvatskom narodu kad smo počeli borbu za njegovo pravo na samoodređenje, na demokratsku i slobodnu državnu samostalnost u kojoj će svi građani uživati slobodu savjesti i privatno i javno.

Ja ću uskoro povesti kampanju za podizanje spomenika Mili Budaku, jednom od najboljih i duhu svog naroda najbližeg književnika.

Mirko VIDOVIĆ

Glavni konceptor Sanodređenja, Obrane i nadgradnje Nezavisne Hrvatske Države - Vitez reda međunarodne akademije

3. lipnja 2008.

DOSTA NAM JE LAŽI!

Branko Stojković, Bjelovar

Otvorena televizija smišljeno vara hrvatske građane. I mediji se bave lopovskim poslovima, te bi i to trebala biti stvar policije i državnog odvjetništva. Nije ovo samo moralno pitanje poštenje, već i načela istine. Gledao sam emisiju, gdje je gost bio dr. Zlatko Kramarić. Nisam mogao da se ne javim

– jer taj „čovjek“ već 20 godina laže. Očito je ispalo da je i sad on pljuvao građanima u lice. Taj kruhobrižnik godinama se „šlepa“ uz ovu krivokletničku politiku.

Bilo je govora o ratnim zločinima u Osijeku. A na ekranu je bilo anketno pitanje: Je li se HSLŠ utopio u vladajućoj koaliciji? (DA ili NE) Činjenica je da nisam obavio tele-

fonski razgovor, a novac mi je uzet s računa. Sve je počelo ovako – „Dobili ste Otvorenu televiziju. Cijena poziva iznosi 4,47 kuna. Žao nam je ne možete ući u liniju, jer je zauzeta.

Otvorena televizija vara hrvatske građane. Telefon koji je stajao na ekranu TV-a (060-87-87-87) ja sam pozvao sa svoga mobitela i

tek kasnije shvatio da se radi o prevari. Pitam se: Tko vam može naplatiti nešto što niste koristili? Dokaz je da urednik Romano Bolković prikuplja novac na nepošten i mutan način. Uopće mi je (sad) žao što sam na svom TV-u se prebacio na OTV-ov program (03.06.2008.), u utorak, oko 20,43 sata, jer ništa nisam pamešno i lijepo vidio.

Tako varati građane nije u redu.

Mediji bi trebali štiti građanske i potrošačke interese, a ne ih još varati. Voditeljica emisije Alenka Žganjer, dozvolila je svom gostu Kramariću da se krajnje komotno i drsko ponaša u (njezinom) studiju. Što će nama takva televizije gdje se prodaje laska. Time je omalovažila i građane, odnosno gledatelje tog programa. Naša zemlja pliva u kaosu i neredu, a što mi tu gledamo? Čemu takav kredibilitet?

Moram napomenuti da sam i s fiksnog telefona isto pozvao broj (060-87-87-87) gdje mi je (opet) telefonska sekretarica izrecitala istu priču, samo ovaj puta je rekla: Cijena poziva iznosi 3,66 kuna plus PDV-e. Kako smo „država“ u kojoj nitko za ništa ne odgovara, ja i ovaj put ne očekujem ništa. Već želim priopćiti ovo i drugim ljudima da ne nasjedaju na lopovska posla.

JOŠ JEDAN BAL VAMPIRA

Diana Majhen, Zagreb

I ovogodišnju proslavu dana antifašističke borbe veliki je antifašist Mesić iskoristio kako bi opravdao pokolj na Bleiburgu. Po ne znam koji put, naglasio je kako su mnogi ubijeni na Bleiburgu krivi za Jasenovac. Kada se sluša Mesić, čini se Bleiburg jednostavno morao i trebao dogoditi. Kao nešto potpuno prihvatljivo i samo po sebi razumljivo.

Ono Mesićevo čuveno da institucije trebaju raditi svoj posao nismo imali prilike čuti ni jedan jedini put kada su u pitanju zločini na Bleiburgu. Moguće Mesić ono što se na Bleiburgu događalo uopće i ne smatra zločinom, pa ne smatra da neke institucije tu imaju uopće što tražiti.

Ako se prisjetimo njegove intervencije prije nekoliko mjeseci, kada su ispitivani antifašistički mogući sumnjivci za masovne pokolje nad Hrvatima, postaje savršeno jasno da Mesić ima dva mjehurila: Institucije su potrebne i trebaju raditi svoj posao kada se hrvatski branitelji optužuju za sve i svašta, isporučuju u Haag i trpaju u zatvore. Dapače, u tim slučajevima se Mesić i osobno uključuje, pomažući tim institucijama svojim svjedočenjima, kao i tonama materijala za koje nitko ni dan danas nema potvrdu da su legalnim putem predani Haagu, a koje niti jedna normalna država ne bi ni predala. Također su potrebne da svako malo podsjetite ljude da su ustaše činile nezamislive zločine.

No, kada su u pitanju zločini tzv antifašista, nema potreba za nikakvim institucijama. Onda Mesić govori o starim ljudima koje se uznemirava tamo nekakvim ispitivanjima što nikako nije u redu.

Razumljivo je da

Mesić nastoji pod svaku cijenu spriječiti bilo kakvo ispitivanje i eventualno suđenje antifašistima. Prisjetimo se malo kako su to „antifašisti“ rješavali. Narodni sud na licu mjesta i u najboljem slučaju, metak u glavu. Kakva ženevska konvencija, kakva prava. I desetljećima nakon tisuća pobijenih Hrvata zahvaljujući svojim funkcijama nastavili su štiti svoje narodne sudove, pa sve do dana današnjega.

Kada su u pitanju hrvatski branitelji, nešto što bi se nazvalo Narodni sud ne postoji. Te su povlastice bile i ostale rezervirane za „antifašiste“. Samo su oni smjeli nekažnjeno ubijati, silovati i pljačkati. I k tome još svake godine slaviti, između ostaloga, vjerojatno i to što nikada nisu pozvani da odgovaraju za svoje zločine.

Slušamo već godinama kako se pojedinci iz Domovinskog rata trebaju osuditi i distancirati se od onoga što su radili, kako ne bi ispalo da je cijeli Domovinski rat bio zločinački.

Antifašiste koji su činili zločine nisu nikada sudili, njihovi se surborci nisu nikada distancirali od njih. Slijedom te logike, ispada da

je cijeli antifašistički rat u prostoru ex Jugoslavije bio zločinački. Jer, da nije, kako je to u više navrata rekao predsjednik Mesića kada se radilo o Domovinskom ratu, pojedinci bi se osudili kako osobno tako i njihovi postupci.

Sad, da nemamo Mesića, uvjerenog antifašistu koji naokolo pjeva Juru I Bobanu I njemu slične, možda bi se tako nešto i dogodilo. Možda bi doživjeli da se oni antifašisti koji su ubijali vojnike koji su se predali, žene i djecu budu osuđeni. Ovako, svi mi kojima su isti pobili prijatelje i obitelj u njih možemo gledati jedino kao zločince koji nikada nisu odgovarali za svoja nedjela, niti su se ikada od njih ogradili na način da puste te institucije da odrade svoj posao kada su u pitanju zločini antifašista.

No, kako za Mesića, prema njegovoj vlastitoj izjavi, nisu sve žrtve iste, dok je on predsjednik nema-

mo što ni očekivati izuzev daljnje zaštite onih koji su se pod krinkom antifašista obračunali sa hrvatskim narodom. Obzirom da su to za Mesića manje vrijedne žrtve, sumnjam da ćemo doživjeti da vidimo kako institucije rade svoj posao, kada su naše, hrvatske žrtve u pitanju.

A slušati gđu (ili drugaricu, kako god) Čulinović-Konstantinović kako govori da su se i partizani i hrvatski branitelji borili za istu stvar, za Hrvatsku, premašuje i ono što bi eventualno mogao izgovoriti barun Munchausen.

Nazovimo stvari pravim imenom: Partizani su se borili za Jugoslaviju.

Hrvatski branitelji borili su se protiv vojske te iste Jugoslavije. Protiv vojske koja je sa tom istom crvenom petokrakom na čelu ubijala Hrvate kako za vrijeme Domovinskog, tako i za vrijeme 2.

sv. rata.

Znači, antifašisti i hrvatski branitelji borili su se za potpuno suprotnu stvar. Jedni za Jugoslaviju, a drugi za Hrvatsku, protiv te iste Jugoslavije.

Ne znam kako vama, ali meni to ne zvuči ni malo isto.

No, sve dok potomci tih istih „antifašista“ sjede na ključnim mjestima u hrvatskoj Vladi, govorit će i raditi što će htjeti. I nikada, nikada neće odgovarati za sve one pobijene Hrvate, njihovi se zločini nikada neće procesuirati i osuditi, a zahvaljujući Mesiću i njemu sličnima, neće se smjeti ni istraživati te zločine.

Stoga, ne zaboravimo ono što su naši stari tako dobro znali i zahvaljujući čemu smo preživjeli: Hrvatska povijest, prava hrvatska povijest, ne uči se u školama. Ona se oduvijek učila samo doma.

PRIČA O „TEKUĆOJ LJEPOTI“

Divo Bašić, Dubrovnik

Neke priče i(li) zapisi počimlju "U ono vrijeme..." ili pak "Nekad davno...". Obično slijedi priča sama, njezin t(ij)ek kao poda(t)nik konzumacije i probave, te pouka na kraju. Ona je nekako najvažnija iako je prečesto samim životom ignoriramo.

U knjizi: Nauka o samospoznaji, Zagreb, 1994, str. 32-33, zapisana je zanimljiva priča: "...Jednom se jedan snažan, čvrsto građen čovjek, sumnjivog karaktera, zaljubio u lijepu djevojku. Djevojka nije bila samo lijepa, već i svetog karaktera, i zato joj se nije svidjelo njegovo udvaranje. Međutim, on je zbog svojih požudnih želja bio uporan. Zato ga je

djevojka zamolila da pričeka samo sedam dana i odredila vrijeme kad će se nakon toga susresti. Čovjek se složio i s velikom nadom počeo čekati dogovoreno vrijeme. Međutim, sveta djevojka je odlučila pokazati pravu ljepotu apsolutne istine na veoma poučan način. Uzela je veliku količinu sredstava za čišćenje i sedam dana bez prestanka obavljala veliku nuždu i povraćala sve što bi pojedla. Uz to je sav proljev i bljuvotine stavljala u posude. Zbog sredstava za čišćenje, takozvana lijepa djevojka postala je mršava i tanka kao kostur. Koža joj je pocrnila, a oči upale u duplje. Tako je, u dogovoreno vrijeme, nestrpljivo čekala žudnog čovjeka. Čovjek je došao lijepo obučen i pristojno upitao ružnu djevojku koju je za-

tekao tamo gdje je lijepa djevojka s kojom se trebao sastati. Nije mogao prepoznati djevojku. Iako je ona iznova i iznova potvrđivala svoj identitet, nije je mogao prepoznati zbog njenog jasnog stanja. Napokon je djevojka rekla snažnom čovjeku da je odvojila sastojke svoje ljepote i spremila ih u posude. Također mu je rekla da može uživati u tim sokovima ljepote. Kad je svjetovni poet zatražio da vidi te sokove ljepote, pokazala mu je skladište s proljevom i bljuvotinama, koji su širili nepodnošljivi smrad. Tako je saznao cijelu priču o tekućoj ljepoti. Na kraju je ovaj čovjek niskog karaktera milošću svete djevojke shvatio razliku između sjene i stvarnosti i postao razborit."

Čovjekove potrebe i aspiracije prema lijepom su vjekovne, ali čak i one predstavljaju kvarljive tekućine podložne promjeni, kao i mijene same. Pogledajmo Veneciju koja doslovno leži na moru u čije se ulice brutalno ulijeva kanalizacija zamjetnog smrada i čija "tekućina" nimalo zamamno obgrljuje stare dalmatinske (nevidljive) trupce. Dubrovnik pak u novije vrijeme ima mogućnost, a ta bi trebala biti svih starih gradova pod UNESCO-ovom zaštitom, da se kanalizacija izlijeva u otvo-

reno, duboko more, a ne da se kolektor ili pripadajuće cijevi u staroj gradskoj luci kopaju po drugi put, jer je to tek djelomično rješenje koje iziskuje povremena čišćenja cisternom ili neka veća samim prokopavanjem. Sramota je ne iskoristiti kupalište u Pilama i odvod za kanalizaciju napraviti da se izlijeva dalje u more, a ne u same Pile. U staroj luci je potrebno napraviti odvod (moguće za cijeli stari Grad) u dublje more (dalje od Lokrumskog kanala), pa makar trebalo u dubinu probiti

cijelu Pust(i)jenu (ali od Porta, drenažom, tako da se radi u relativno suhim uvjetima, ispod razine mora "na suhom"). Inače, ljepota Grada ostat će prilično "tekuća" i neopojna mirisa za jakog šiloka. Ljudska stanja kao da su slična onim agregatnim: čovjek zna bit krut u svojim stavovima, tekuće je ono u vidu proizvoda (ne)čisto ljudskog zagađenja, a plinovito nam stanje prečesto raspršuje nade kao kakav vjetar nadolazećih EU-promjena na bolje. Ili pak na gore.

SMRT KRALJICE KATARINE

Franjo Vranjković, Njemačka

Moje pismo je više nego sugestivno.

Želim na jesen okupiti dragovoljce u Duvnu za peticiju, za pokret. Gledam mjesecima internetski portal www.poskok.info koji ima buntovničko čitateljstvo, pa idem korak po korak.

Namjerno sam napravio jednu e-mail adresu samo za prijavu osoba koje imaju volju sudjelovati javno ili anonimno u izvođenju Hrvata iz tame. Imam već dobar broj onih koji su se javili i žele biti aktivni.

Nije jasno ime pokreta, treba biti nešto na engleskom, neka svijet zna što hoćemo. Nije jasan program peticije. Doduše ništa nije jasno, samo ovo:

25. X. 2008. je 530 godina od smrti kraljice Katarine i moja je ideja iziči u robijaškim odijelima i okovima, isti dan, isti tren, pred ured OHR-a u Sarajevu i pred EU u Brüsselu i predati im peticiju Hrvata.

Imate sveto hrvatsko ime onoga koji je napravio sveukupno kraljevstvo Hrvata, pa se priključite?!

Bratski pozdrav

Home

Friday, July 11 2008

Auto Osiguranje
Auto Osiguranje Online Osiguranje
putem interneta

Google oglasi

www.poskok.info

HOME VIJESTI KOLUMNJE GALERIJA FORUM CHAT ARHIVA MARKETING KONTAKT IN ENGLISH

JE LI BILO ŽIVOTA U NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ?

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Sluša li čovjek, čak i danas, Stjepana Mesića i ostale nazivi anti-fašiste, stječe dojam kako su se na području Republike Hrvatske (Bosne i Hercegovine) tijekom razdoblja 1941.-1945. postojale samo tri stvari: ofenzive vođene protiv Tita, ZAVNOH i „ustaški logor“ u Jasenovcu. I ništa više!

Zar je moguće da se nije oralo i sijalo, da se nije sjeklo drvo u šumi, da se nije išlo u školu i studi-

ralo, da se nije voljelo, ženilo i udavalo, da se dimnjačari nisu verali po krovovima, da listonoše nisu raznosile poštu? I da je sve to čekalo partizane kad će izaći iz svojih šumskih skrovišta. Nemoгуće. Zar u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj nije bilo ljudi, osim Švaba, Ustaša i Tita, kojega su ganjali naokolo kao što Tom tjera Jerryja.

Drugovi dosta je bilo laži, čak kad ste i vi u pitanju.

Želimo li se približiti životu u Ne-

zavisnoj Državi Hrvatskoj teška će to zadaći biti pred nama. Sva je nepoćudna dokumentacija uništena, sve je ućutkano. Zato, umjesto da lažemo govoreći: „Živjeti u NDH“ moramo „Živjeti NDH“. Onako kako si to zamislimo, predoćimo, na temelju oskudnih izvora s kojima danas raspolazemo.

Takva zamisao već dugo je u nama. Sada ju je poticaj prof. Filipa Ćorlukića prenio u život. Pa, počnimo dragi prijatelji, konačno – zajednički – živjeti NDH.

RAZLIKUJUĆI REŽIM OD DRŽAVNOSTI

Prof. **Filip Ćorlukić**, Pula

Dragi Tomislave!

Još je iz staroegipatske povijesti poznato da su pojedini faraoni brisali iz spiska faraona sebi nepoćudne predhodnike. Tito je ne samo brisao povijesne događaje, nego su njegovi poslušnici čak zaoravali hrvatska vojnička groblja. Posjedujem o tomu kopiju naredbe ministra unutarnjih poslova Vicka Krstulovića. No ne znam ni za jednu državu koja potpuno negira jedan dio svoje povijesti - ne razlikujući režim od državnosti. Današnja Njemačka osuđuje Hitlerov režim, ali se ne odriće da to jest bila njemačka država. To se odnosi na sve osim na današnju Hrvatsku koja jednostavno ne priznaje postojanje NDH. Za razliku od ove, NDH jest bila prava hrvatska država. Režim jest bio ustaški, pa iako tom režimu možemo i prigovoriti mnogo toga - režimi odlaze a država ostaje.

Ova naša današnja država, Hrvatska je samo po onom pokojnog Franceka: da su joj na granicama hrvatske zastave, dok sve ostalo postupno prestaje. Sada je 95% banaka u stranom vlasništvu, a našom "mudrom privatizacijom" Zagrebačka banka je "privatizirana tako da ju je otkupila DRAŽAVNA Banco d' Italia!?. Državu koja nema svoje novce u svojim bankama - nije neovisna, a ako ovako nastavimo uskoro ćemo orati zemlju u tuđem vlasništvu i raditi u tuđim tvornicama i ustanovama. A vlast? Tu, barem što se tiče glavnih čelnika, vrijedi ona stara poslovice: Poturica gori od Turčina.

Zahvaljujući takvim okolnostima građani Hrvatske uglavnom ne znaju STVARNU povijest NDH. "Nije bilo države - pa nema ni povijesti" - smatraju "poturice". Članak o Oborovu u Glasniku br. 16 potaknuo me je na razmišljanje da šire objavljujemo sve ono pozitivno u NHD, a

posebno slavne bitke. O Odžaku je pisano, ali još treba pisati. Franjo je dugo vremena izrićito zabranjivao pisati o toj temi, a sad o tomu već ima prilićno literature. Odžak je mnogo više od američkog Alama, o kojemu oni imaju ne samo filmove, nego i drugu, često i mitološku literaturu. A mi? Kao da nas je sram o tomu govoriti. Davno sam ćitao knjigu: Borbe za Kupres 1942. i o tomu bi trebalo pisati. U Monografiji koju još uvijek pišem, opisana je i velićanstvena obrana Tuzle. Ne sjećam se datuma, na Internetu nisam uspio pronaći, ali koliko se sjećam i ta se obrana u kojoj je poginulo oko 2.000 partizana dogodila vjerojatno u ožujku 1944.

U prilogu Vam šaljem taj isječak iz Monografije. Ništa nisam mijenjao, samo sam na početku kurzivom dodao neku vrstu uvoda. Predpostavljam da će i u takvom obliku biti pogodna za objavljivanje u Glasniku.

Srdaćno Vas pozdravljam

Filip

OBRANA TUZLE KRAJEM ZIME 1944.

Prof. Filip Ćorlukić, Pula

U pojedinim regijama NDH stanje je bilo vrlo različito, a premda su se u okolini stalno vodile borbe s četnicima i partizanima u Tuzli je sve do jeseni 1943. g. po presudama prijetih sudova strijeljano samo sedam ili osam majevičkih četnika. No kada su početkom listopada partizani izdajom zauzeli Tuzlu, u samo četrdest dana njihove strahovlade, bez ikakvih sudova strijeljano je 170 civila (toliko je lješeva pronađeno) i 300 ustaša i Nijemaca.

Bez ikakve borbe Tuzlu je u jednoj široj ofenzivi oslobodila njemačka vojska i tad je opet zavladao red i mir.

Konačno je većina njemačkih postrojbi napustila Tuzlu, zamijenila ih je dugo očekivana hrvatska vojska. Bio je to domobranski 3. lovački zdrug koji se sastojao od pete i osme pukovnije. U petoj su bili Slavonci, a u osmoj momci iz Bosanske Posavine. Vratili su se iz Njemačke s vojne izobrazbe, bili su izvrsno naoružani, a nešto prije dolaska u Tuzlu vrlo uspješno su obranili Brčko od snažnog partizanskog napada.

Istina je da se njemačka vojska ponašala vrlo korektno, ali su gađani ipak osjećali zadovoljstvo što su ovo naši. Sve je bilo nekako

opuštenije, a dolazilo je i proljeće.

Došao i stričev sin Ilija. Bio je tekljić u zapovjedništvu osme pukovnije. Od trojice zapovjednika, pamtim imena samo dvojice: Voska i Somođi. Jedan od njih je bio zapovjednik zdruga, a drugi jedne od pukovnijskih. Zapovjednik zdruga se vozio u maslinasto obojenom civilnom automobilu Tatra. Bio mi je zanimljiviji i ljepši od svih njemačkih automobila. Pozadi je imao „škrge“ za ulaz zraka prema motoru, a iza zadnjeg prozora imao je lijepo profiliranu okomitu „peraju“.

U jednu manju sobu nam se uselio zapovjednik topničke bitnice, poručnik Vitje, a u veliku skladište hrane, koje je vodio Martin, predratni trgovac Batinom obućom u Banja Luci.

Međutim, idila je kratko potrajala. Jedne noći, oko 22 sata probudila me snažna topovska, strojnička i puščana paljba. Skočio sam iz kreveta i otvorio prozor. Iz smjera Ilinčice jasno su se čuli uobičajeni ratni pokličići partizana: Naprijed drugoviiii... Nagari Jovaneeee... (Kao da su to bili samo „Jovani“). Nitko ne potiče na jurišanje ni „Ivane“, ni „Muje“, premda i je i takvih mnogo bilo u partizanima) Ubijte ustašeeee... (ustaških postrojbi tada gore uopće nije bilo). U žaru borbe domobranci su im odvikivali: „Hoćete li soliii..., dođite ušljivci da vas okupamo u slanom bazenuuu...“

Bilo je i psovka s obje strane. Nakon nekog vremena pucnjava je iznenada prestala, a na nebu se pojavio toliki broj svijetlećih raketa,

da je prostor od Jale do vrha Ilinčice bio potpuno osvijetljen. U skoro potpunoj tišini čuo se tek poneki uzvik, jauk i psovka, a tek rijetko pojedinačni puščani puvanj i kratki rafal iz šmajsera. Teško mi je reći koliko je to trajalo, ali je iznenada opet počela paljba iz svih oružja.

Bio sam strašno umoran i pospan, da sam otišao na spavanje i bez obzira na opću pucnjavu odmah zaspao. Kad sam ujutro ustao u predvorje upravo ušao Poručnik Vitje. Bio je vidljivo umoran, uopće nije pozdravio, nego je samo progundao: „Neće me divljaci prevariti“ - i otišao na spavanje.

Kasnije je došao Ilija i ispričao nam što se dogodilo. Partizani su se pribrežjem Ilinčice uspješno uvukli između prve linije obrane na Ilinčici i druge duž rječice Jale, koja je trebala braniti prilaz topovima i željezničkoj stanici. U očekivanju da će zbuniti branitelje na obje linije obrane i da će misleći da je ona druga obrana svladana: i zapucati jedni na druge. Kad su se provukli dovoljno duboko snažno su zapucali i uz ratne pokličiće počeli jurišati na obje linije obrane.

Zbunjenost je kratko trajala. Telefonskom je vezom situacija ubrzo razjašnjena, bojište je snažno osvijetljeno svjetlećim raketama, obustavljena je paljba teškim oružjima i s obje strane počelo čišćenje od uljeza. „Sve je puno mrtvih šumnjaka!“ - završio je Ilija svoju priču.

Dan je bio miran, lijep i sunčan. Osim ponekog topovskog hitca, nisu se čuli nikakvi znakovi borbe. Na ulici se mogao vidjeti rijetko koji prolaznik, a i oni koji su se pojavljivali, nekamo su žurili. Me-

đutim, čim je pala noć partizani su uz svoje uobičajene bojne pokliče ponovno napali. Bili su strašno uporni i borbe su trajale cijelu noć. Uz neprekidnu pušcanu paljbu, „Šarci“ (strojnice MG 36 i 42) su se oglašavali dugim, a češke Zbrojovke kraćim rafalima. Po zvuku sam ih već lako razlikovao. Šmajseri, odnosno „parabele“, koje su zbog karakterističnog zvuka paljbe: „pikpikpik“ zvali i „pikavcima“ oglašavali su se kraćim rafalima. Topovi su bez prestanka ispaljivali svoje granate, a po zvuku su se dobro raspoznavale eksplozije bacača i ručnih granata.

Trajalo je to sve do zore, a onda je opet nastupilo potpuno zatišje. Poslije podne je doletjelo trideset zrakoplova Štuka. Malo su kružili nad gradom, a zatim su duž linije obrane padobranima bacali municiju. Beg je stajao uz ogradu. Kad sam prišao bliže, on kao da je nastavio razmišljati progovorio glasno: „Nadam se da će njihovi budalasti komandanti odustati. Zar ne vide da protiv ovi' momaka i ove sile ne mogu ništa učiniti. Svi će izginuti. Žao mi je oni' ljudi koje su načerali u borbu.“. Zatim je zašutio.

No, nisu odustali i, ako je to uopće bilo moguće, silovitije su napadali nego prethodne noći.

Trećeg je dana opet vladalo zatišje, a čim je pala noć borbe su se silovito nastavile.

Po danu je opet bilo mirno. Izgleda da je domobranima opet nestalo municije, pa je poslije podne doletjelo nekoliko dvomotornih bombardera Dornijer, koji su je spuštali padobranima.

Četvrte su noći borbe

počele nešto kasnije. U početku su bile zaista silovite, da bi se njihov intenzitet uskoro počeo smanjivati. Prvo je prestala strojnička paljba, a zatim se uz topovsku i minobacačku čuo još samo poneki puščani hitac. Topovi su se čuli još neko vrijeme, a zatim je sve utihnulo. Tuzla je obranjena.

Oko deset sati sam otišao u grad. Sve je bilo puno svijeta – građana, ali i vojnika. Mjestimično su građani u većim ili manjim grupama prepričavali događaje. Na svim se licima ogledala opuštenost. Strah od neizvjesnosti je nestao. Idući prema tržnici naišao sam na veću grupu domobrana, koji su o nečemu žučno raspravljali. Kad sam prolazio pored njih čuo sam kako jedan domobran ljutito psuje Antu Pavelića: „... kad nije sposoban očistiti državu od ovi' šumnjaka, nek prepusti pos'o nekom drugom 'ko to znade učiniti!“.

I danas, nakon toliko desetljeća teško mi je potpuno shvatiti to ozračje. Za mene je tada Pevelić još uvijek bio simbol neovisnosti, stalno sam u novčaniku nosio njegovu fotografiju, ali mi riječi tog domobrana nipošto nisu djelovale neprijateljski. Naime, u to je vrijeme i opća klima bila takva, da su i najveći pobornici NDH kritizirali vlast, s time da su neki svu krivicu svaljivali na Pavelića, a neki – što često biva u kriznim situacija-

ma: „na one ispod njega“. Dobro su poznate poslijeratne tvrdnje, koje i danas neki ponavljaju; da za partizanske zločine u ratu i poslije rata: „Drug Tito nije kriv, jer to su na terenu činili oni niži“.

Sutradan je bila misa zadušnica za poginule domobrane. Bilo ih je osam, ili devet – ne sjećam se točno.

Ilija nam je kasnije pričao da se računa da je poginulo oko dvije tisuće partizana. Nitko ih nije brojao, a ratne procjene poginulih protivnika nikad baš nisu pouzdane. Međutim, zaista ih je bilo mnogo. Tončo je s prijateljima obišao područje s druge strane rijeke Jale, ono između dvije linije obrane u koje su se partizani bilu provukli. Pričao nam je da su na nekim mjestima bili naslagani kao snopovi raži na livadi.

* * *

U Uvodu sam rekao da nam postojeći dokumenti iz povijesnih arhiva ne daju pravu sliku o onomu što se događalo – da i ne spominjem udžbenike povijesti. Budući da prvi i drugi napad partizana na Tuzlu potpuno jasno pokazuju razliku između službenih povijesnih prikaza i stvarnih događaja, ovdje ću se na to ukratko osvrnuti.

Negdje krajem sedamdesetih pročitao sam dvije Historiografije. Ne sjećam se izdavača, ali se sjećam da je jedna izdana u Beogradu, a druga u Sarajevu. U jednoj od njih se o „oslobođenju“ Tuzle govori kao o ogromnom uspjehu, dok se za drugi napad kratko samo kratko spominje da je bio nepripremljen i napominje se da su krivci kažnjeni. U drugoj se historiografiji taj neuspjeli napad uopće ne spominje.

Nedavno sam dobio knjigu

„Ustaše i NDH 1941/1945“, koju je napisala Fikreta Jelić-Butić u zajedničkom izdanju SN Liber i Školska knjiga, Zagreb, 1977. Nisam uopće ranije znao da je ta knjiga bila objavljena, pa sam je pažljivo pročitao. Za neupućene čitatelje, taj historiografski prikaz djeluje vrlo korektno. Ima ogroman broj navoda, i upućivanja na originalnu historiografsku građu. Ponekog bi čitatelja moglo smetati što se prenaplašeno govori o „zločinima ustaških vlasti“, ali obzirom na okolnosti u kojima je knjiga nastala, to bi moralo biti prihvatljivo.

Međutim, za ocjenu historičnosti tog štiva bitno je što je prešućeno, a što „malo“ korigirano. To ću pokazati upravo na primjerima uspjelog i neuspjelog osvajanja Tuzle.

Citiram tekst na 275. str. knjige: „Osobito su teško ustaško vodstvo i njemačka komanda bili pogođeni predajom čitavog domobranskog garnizona u Tuzli, prilikom njenog oslobođenja, potkraj rujna 1943; tada je u NOVJ prešlo oko 2200 vojnika 74 domobrankska oficira“. Nešto niže pod navodnicima navodi dio nekakvog izvještaja: „da su partizani za vrijeme svoga boravka u oslobođenoj Tuzli, uspjeli 'zbrisati svaki osjećaj dužnosti i poštovanja' prema NDH“.

U vrijeme rata su ovakvi „frizirani“ izvještaji uobičajeni, ali bi – bez obzira što „povijest pišu pobjednici“ – desetljećima poslije rata prikaz povijesti morao biti barem malo istinitiji. Što se tiče osvajanja Tuzle, koja je tada jest bila „najveći slobodni grad u okupiranoj Evropi“ – o čemu sam u to vrijeme slušao i u vijestima radio Londona i Moskve, o čemu piše i u spomenutim jugoslavenskim historiografijama, o čemu piše i povjesničarka Fikreta – ali zašto

trideset godina nakon rata ona još uvijek iznosi laž da je u „NOVJ prešlo oko 2200 domobrana“. Zato što u arhivima nije našla drukčije podatke.

Ti su domobrani u „organizaciji“ zapovjednika garnizona pukovnika Sulejmana Filipovića večer uoči napada vlakom otišli iz Tuzle „u pomoć Travniku“. Vidio sam ih. O tomu sam gore opširnije pisao.

Međutim, prešućivanje drugog, katastrofalnog pokušaja partizana da zauzmu Tuzlu, više od svega razgoličuje nečovječne metode KPJ u borbi za „oslobođenje“ Jugoslavije. Veličina, intenzitet i trajanje borbi, kao i ogroman broj poginulih partizana, najbolje dokazuju da to nije bila samo neka manja, „slabo pripremljena“ akcija – kako se to navodi u jednoj u spomenutih historiografija, a druge je potpuno prešućuju. Da su bili i mnogo jači i brojniji, Tuzlu tada nisu mogli zauzeti. Međutim, oni su borbe uporno tjeroali na juriše.

Partizani su vrlo ponosni na svoje heroje, a u uvjetima borba kojima su bili izloženi, bez obzira kako i zašto su se našli u partizanima, mnogi od njih, većinom poginulih,

i jesu pokazivali nadčovječansku hrabrost. I u napadu na Tuzlu sigurno je bilo heroja, ali pošto bitke „nije bilo“ - nema ni heroja. Svih tih oko 2.000 poginulih partizana imali su prijatelje, rodbinu, očeve i majke, a oni nikada neće saznati gdje su i kada poginuli. Krajnja nečovječnost titovsko-boljševičke politike!

Na žalost, iskrivljena komunistička historiografija tog „oslobodilačkog“ rata i poraća, usvojena je i u današnjoj slobodnoj Hrvatskoj. Takav „antifašizam“ kao osnova unesen je u Ustav RH, a famozna „deklaracija o antifašizmu“, koju je Sabor usvojio krajem 2006. pokazuje da nam naši političari ne dozvoljavaju suočiti se povijesnom istinom.

Svi saborski zastupnici ni u kom slučaju nisu ideološki privrženici starog režima, ali su svi odrastali i odgajani u tom političkom okruženju, a usvojena paradigma – obrazac poimanja – ne može se tako lako mijenjati. Mnogim je ljudima izvanredno teško prihvatiti da je nešto što su smatrali apsolutnom istinom – potpuna laž.

Stoga sam u tijek izlaganja i ubacio ovaj osvrt. Moje se izlaganje ne temelji na lažnim i u svakom slučaju nedostatnim historiografskim podacima. Mogao sam pisati i o bitkama za Kupres, Travnik i drugim, ali to bi bilo iz druge ruke. Pišem

o Tuzli, jer sam to proživio. A sada ću nastaviti s daljnjim izlaganjima o onom što se i kako se događalo.

GOSPODARSKI GLASNIK

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Malo je znano o „Gospodarskom glasniku“, kao i inače o svakodnevicu u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Drugovi su nastojali izbrisati sve što se moglo i što je bilo u njihovoj moći.

Tolerantno, demokratski, civilizirano!

Slučajno sam naletio na dva broja „Gospodarskog glasnika“ i odmah ih kupio. Nisam pitao za cijenu. Uostalom, kakva je uopće vjerojatnost da drugi put dođem do njih.

IZGLED ČASOPISA

„Gospodarski glasnik“ bio je list za stručna i staleška pitanja. Ravnatelj, glavni i odgovorni urednik bio je Dr. Slavoljub Dubić. Izlazio je mjesečno. U listopadu 1941. godine izišao je četvrti broj, to će reći da je pokrenut odmah nakon proglašenja Nezavisne Države Hrvatske. Izlazio je jedamput mjesečno.

Rađen je u nešto proširenom A-4 formatu (23 x 30 cm) i 24 (br. 4/1941), odnosno na 16 stranica (br. 5/1943) + korice. Tisak je bio crno-bijeli. U „Gospodarskom glasniku“ br 4/1941 objavljeno je 26 fotografija, a u br. 5/1943 13.

IZ MINISTARSTVA SELJAČKOG GOSPODARSTVA

Navedeno je što je sve napravljeno iz ovog ministarstva tijekom prvih pola godine opstojnosti Nezavisne Države Hrvatske. Dakako, u to vrijeme nije bilo predpristupnih fondova Europske Unije, a nije se niti država mogla godišnje zaduživati po 5 milijardi eura. Radi se s onim što se imalo.

Izdavam nešto od toga što mi se učinilo zanimljivim:

Križevci

Srednja gospodarska škola. Dovršena je nadogradnja zgrade za spremanje i preradu voća. Izvodi se gradnja velike moderne staje za 120 komada stoke.

Sv. Križ Začretje

Seljačka gospodarska škola. Dovršena je adaptacija internatske zgrade starog dvorca). Dovršeni su uređaji za spremanje voća te 2 sušnice voća (Stojkovićeve i Freimanova). U gradnji se nalazi upravna zgrada (uredi, laboratoriji, stan upravitelja) te zgrada za društvene stanove. Ujedno se gradi novi staklenik.

Petrinja

Seljačka gospodarska škola. Dovršena je zgrada za stan upravitelja. Dovršena je nova staja za 20 komada stoke sa silosima. Dovršen je bunar te prijenos i adaptacija svinjca. Dovršava se gradnja suša, spremišta za alat, strojeve i kola, te radionica.

Dovršava se gradnja spremišta za voće sa sušnicom i prostorijama za preradu voća. U gradnji je upravna zgrada (uredi, laboratoriji i 2 činovnička stana). U gradnji su i 2 kuće po 2 stana za družinu.

Gornji Hruševac

Voćni i lozni rasadnik. Izgrađena su 4 manja silosa. Gradi se velika Stojkovićeve sušnica.

Novigrad na Dobri

Konjogojstveni zavod. U starom gradu izvršena je adaptacija stana za upravitelja. Izgrađen je vodovod za stari grad i za staje. Izvršena je adap-

tacija dviju staja i dovršena gradnja nove staje za konje. Dovršena je gradnja zgrade za 6 društvenih stanova. U gradnji je nova konjska staja.

Gospić

Seljačka gospodarska škola. Dovršava se izgradnja zgrade za stan upravitelja. Isto to i na ovčarskoj stanici.

Novi Vinodol

Škola za seoske domaćice. Izgrađena je kamena ograda oko školskog vrta. Dovršava se gradnja manjih gospodarskih zgrada (svinjca, peradnjaka, spremišta, praonice i t. d.). Dovršava se gradnja 1 činovničkog stana (u „Pavlomiru“).

Derventa

Seljačka gospodarska škola. Dovršen je unutarnji uređaj škole. Izgrađuje se ograda oko imanja. Izvršeni su veći popravci i adaptacija gospodarskih zgrada. Izgrađena je sušnica za voće sa spremištem. Izgrađen je svinjac i peradarnjak.

Modriča

Državno dobro. Izgrađen je svinjac. Nabavljen je građevni materijal za internatsku zgradu. Izvode se veće melioracije polja kopanjem kanala.

Bosanska Dubica

Seljačka gospodarska škola. U gradnji je glavna školska zgrada (uprava i internat).

Tuzla

Seljačka gospodarska škola. Izgrađeno: stan za upravitelja, stan za nastavnike, stan za ekonomu, staja za goveda, staja za konje, svinjac, skladište za žito i spremište za strojeve.

Tomislavgrad

Gospodarska postaja. Dovršena je upravna zgrada i dovršena je manja staja.

I tako dalje.

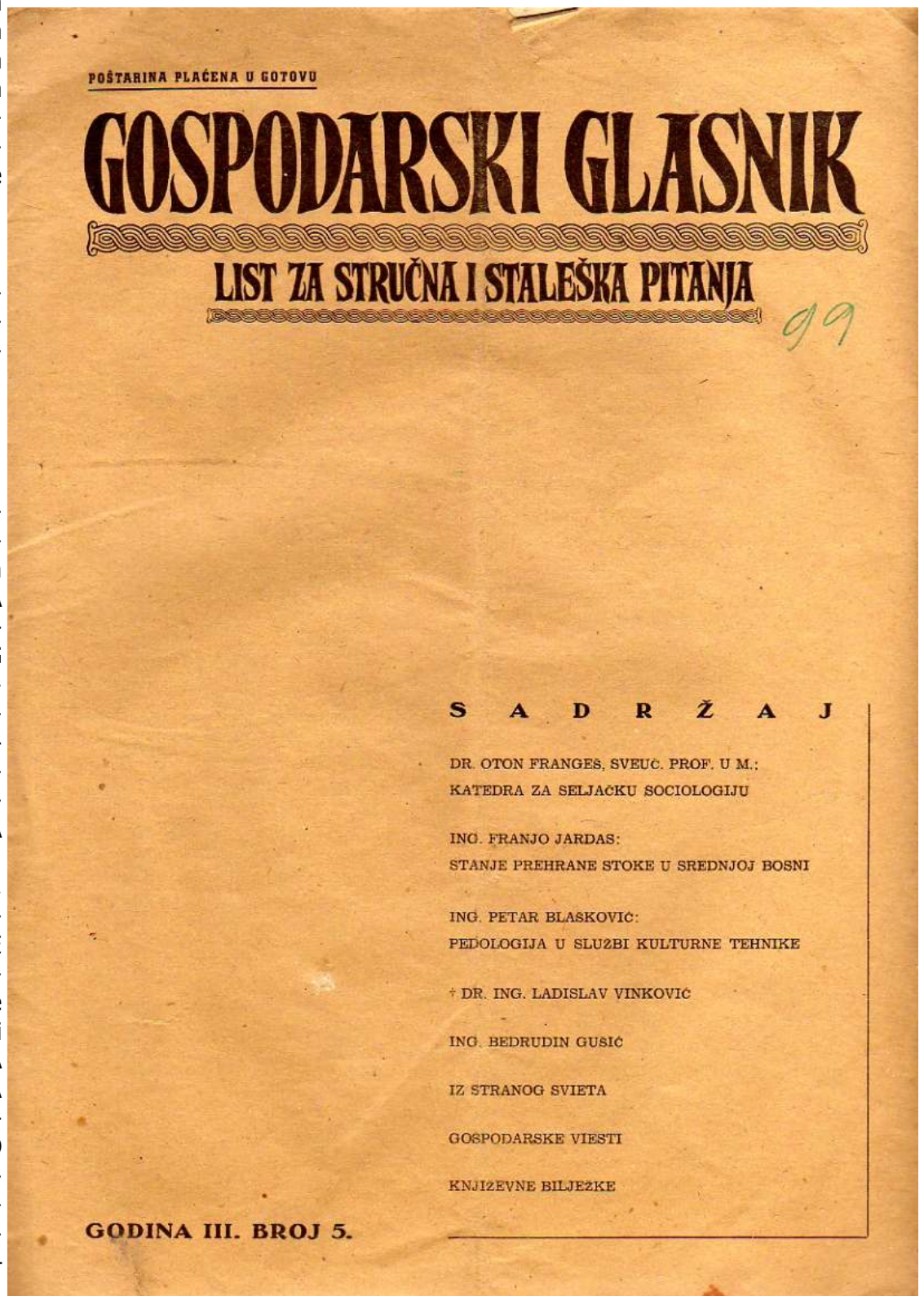
IZ SADRŽAJA

„Gospodarski glasnik“ br. 4/941 objavljuje devet stručnih članaka: UVJETI ZA USTROJSTVO I VOĐENJE PLANSKOG GOSPODARSTVA - Slavko Kolar, pročelnik odjela Ministarstva seljačkog gospodarstva, SELJAČKA GOSPODARSKA PROSVJETA - dr. ing. Fran Pasković, KAKAV JE TIP GOSPODARSKE ŠKOLE ZA NAS NAJPRIKLADNIJI? - ing. Ante Makar, gospodarski savjetnik, SELJAČKA GOSPODARSKA ŠKOLA - ing. Vladimir Rek, NARODNO EKONOMSKI I KULTURNI ZNAČAJ DRŽAVNIH POLJOPRIVREDNIH DOBARA -

Dr. G. Kodinec, NAŠE DRŽAVNE KONJOGOJSTVENE USTANOVE - ing. Andrija Manz, GOSPODARSKE USTANOVE ZA POKUSNI RAD - Dr. P. Kvakan, VOĆNI I LOZNI RASADNICI U N.D.H. - Milan Maršić, gospodarski savjetnik u mirivini, te K PITANJU OPLEMENJIVA-

NJA BUŠE - Dr. Albert Ogrizek, sveučilišni profesor.

Uz to donosi rubrike Iz ministarstva seljačkog gospodarstva, Gospodarske vijesti i Književne bilješke. Na zadnjoj stranici se oglašava kalijeva sol.

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (12. DIO)

HRVATSKI JEZIK

SRPSKI JEZIK

dupkom (pun)

dalekozor

đurđica

Mato Gavrilović

madrac

puhači

puhan (duhan); slično kao što su nastali prvotno "duhači" i "duhački/duhaći instrumenti", a kasnije, nakon 1991. "puhači" i "puhačka glazbala", tj. "puhala";

duhankesa

puhati

duhati, duhnuti, puhati, puhnuti (termin "duvački orkestar" i termin "duvači" dolazi iz srpskog govornog jezika i u odsustvu zagrebačke alternative, biva nespretno preveden u "duhački orkestar" što se napušta oko 1990-te i prebacuje u "puhački orekestar" i "puhači")

dužina (geom.)

dulji

šarenica

duljina: Duljina dužine

duljiti; Da ne duljim...

duljni metar

dvanaesnik

dogled

dvostruki; trostruki; četverostruki; višestruki

dvoipolmjesečni

dvorjani

dvorište

zdvajati; (ali!) dvoumica

dupke (pun)

durbin

đurđevak

Đuro Gavrilović

dušek

duvači

duvan (etim. od duvati)

duvankesa

duvati

duvati, dunuti

duž (pron.)

duži (comp. adj.)

dužica (deo oka)

dužina: Dužina duži...

dužiti; Da ne dužim...

dužni metar

dvanaestopalačno crevo, dvanaesterac

dvogled

dvogubi, sugubi, dvostruki, dupli; trogubi, trostruki, tripli; četverogubi, četverostruki, kvadripli; višegubi,

dvoipomesečni

dvorani

dvorište, avlija (tur.)

dvoumiti se; dvoumljenje

64 GODINE OD BITKE KOD OBOROVA - 29. III. 1944. (3)

NAPAD

Jedna jedinica Čerkeza u jačini od 500 ljudi krenula je rano ujutro dne 29. III od Prečeca preko Zeline i Trbovca i zauzela liniju uz lijevu obalu potoka Črneca, paralelno uz zapadnu stranu sela Ježeva-Trebovca, zelinskim livadama sve do puta, koji vodi za Prevlaku prema Posavskim Bregovima. Čerkezi se tu spojiše s jedinicama gorskog zdruga i Nijemcima, koji su već ranije zauzeli položaje uz potok Črnek na relaciji selo Prevlaka – Prečno.

Ujutro dne 29. III 1944. godine u 6 sati do pred samo selo Prečno stigla je neprijateljska prethodnica s jednim bornim kolima. Kursisti su najprije čuli neki čudni šum. Kad su pogledali napolje, vidjeli su kako na cesti stoje njemačka borna kola. Gvozdena neman, protiv koje nitko nije imao odgovarajućeg oružja za obranu a ni za napad, odjedanput se stvorila pred njima i postala stvarnost, o kojoj se nekoliko dana govorilo, nagovijestalo.

Dok su kursisti zauzimali borbene položaje, borci II bataljona brigade su već započeli borbe s neprijateljem, koji je nastupao. Inače, taj dan, 29. III t.g. bio je sunčan, lijep, samo malo hladan, popraćen sjevernim vjetrom.

Od pravca Zagreba istovremeno se začuo šum motora: iznad glava boraca pojavio se avion tipa „Roda“. Avion je najprije nadlijetao jednu i drugu obalu Save, mitraljirao čamce koji su bili spremljeni za prevoz oružja i skele, koja je također osposobljena za tu svrhu.

Tada se pojavio drugi avion. Nadlijetao je i kontrolirao prostor oko crkve u Oborovu, mitraljirao, onda otišao prema livadama, pretpostavljajući vjerojatno da su partizani izašli iz sela i da se već nalaze u pokretu. Avion je osim toga bacao letke u kojima se pozivaju partizani da se predaju ustaškim vlastima. Pošto je izvršio zadatak, okrenuo se i izgubio u pravcu Zagreba.

Počelo je sa svih strana.

A neprijatelj je nastupao sa svih strana, pošto je već u toku noći zaokružio odred u Preseki. Čete zauzimaju već ranije označene položaje, uskaču u rovove, a tamo gdje tih nema, koriste rijetki grm ili jame, koje su seljaci iskopalili da bi u njih smjestili krumpir kroz zimu. Front se nalazio na samom rubu sela okrenut prema sjeveru, prema Nijemcima, Čerkizima i ustašama, koji nadiru od strane Dugog Sela.

Istovremeno zauzima položaje i II bataljon brigade, koji se nalazi u Prečnom. On je već prihvatio borbu. Samo ne zna kako će se s borbenim kolima. Ne samo što su se pojavila ta borna kola, već se od strane Dubrovčaka čuo jaki

šum motorizacije. Nastupa prema Prečnom. U sukobu koji je nastao između patrole i ustaša ranjen je Stevo Sekulić. Pao je, došli su ustaše, uhvatili ga i odveli. Prva žrtva II Moslavačke brigade.

Kad se patrola vraćala natrag prema Prečnom, opazi da iza nje po cesti klize borna kola. Čas poslije toga uđu u selo. Komesar II bataljona brigade Josip Kotnik leži u kući teško bolestan. Tu je i komandant Tomo Drk. U Preseki isto tako borba s neprijateljem poprima sve žešći karakter. Nijemci, Čerkezi i ustaše napadaju, a Odred se brani.

Operativni oficir korpusa Vojko Hohšteter također shvaća što se to događa. Ali više nema izlaza. Brigada je opkoljena. Borba u okruženju, Najteži oblik borbe i obrane. Oblik koji daje velike žrtve, ali uz cijenu isto tako velike slave, herojstva ili kukavičluka. No, o ovom posljednjem u ovom slučaju neće biti govora.

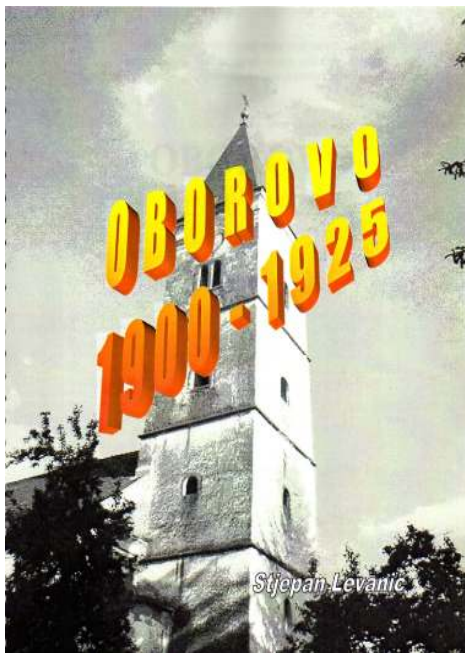

Naš mladi slikopisac Matej Mirković (desno)

na skeli kod Oborova

Iz Prečna nije mogao doći kurir, premda je štab bataljona to pokušao. Tako se štab brigade za čas našao odsječen od II bataljona. Uskoro nije mogao doći kurir ni iz Preseke, a drugih sredstava za vezu između bataljona i brigade nije bilo. Komandant bataljona, komandiri četa, pa vodnici i deseteri moradoše preuzeti komandu, izdavati naređenja. Ne samo to. Pojedine grupe boraca, pa i pojedinci, svakome je palo u dio uloga, na koju je malokad mislio, a to je da bude sam za sebe, sa svojim najbližim drugom.

Komandant odluči da se s jednim

bataljonom probije. Vojko Hohšteter odluči da ostane i da se bori u samom Oborovu. Komandant ode u bataljon. Za njim ode i komesar Nikola Šušnjar – „Geno“, a operativni oficir korpusa ostane u štabu. Neprijatelj je prilazio sve bliže i stezao obruč. Napredovao je sa sve jačim snagama i otvarao sve jaču i žešću vatru.

Izvor: „Bitka kod Oborova“, Milan Brunović i Tomo Sović, Udruženje boraca NOR Općine Dugo Selo, 1965., str. 85. do 89.

OBOROVO 1900 - 1925 (2)

vlč. Stjepan Levanić, župnik u Oborovu

PREDGOVOR (2)

Godine 1981. izgrađena je uz staru i nova župna kuća. Prijašnja župna kuća 1982. g. postala je dom za stare ljude i hendikepiranu djecu, zahvaljujući Caritasu zagrebačke nadbiskupije ... U njoj su živjele Kćeri Božje ljubavi od 31. kolovoza 1970. do 30. kolovoza 1995. godine i radile s hendikepiranom djecom, a u ustanovi Caritasa kasnije izgrađenoj za hendikepirane su namještene sestre Kćeri Kršćanske ljubavi Svetoga Vinka Paulskoga od 31. listopada 1983. do 4. svibnja 2001. Nakon sestara pod upravom gospođe Jelene Brajše, upraviteljice Caritasa, posao preuzimaju dobre žene koje rade više sa srcem nego za novac. Pomaže im i nekoliko muškaraca.

Župnici su zbog tadašnjih prilika, vrlo često izmjenjivani, kako bi Crkva pod križem života, održala svoju kršćansku srž.

Prva veterinarska ambulanta je koncem osamdesetih godina zatvorena. Pred njom je bio sandučić u koji su seljaci stavljali pozive za pomoć veterinarima iz Dugog Sela. Nova Veterinarska ambulanta je otvorena 21. prosinca 1997. godine. Svoj izgled zgrade i način djelovanja povezuje s prvom veterinarskom ambulantom. Ambulanta ima i svoju ljekarnu od 1. siječnja 2000. godine.

Godine 1991. počeo je novi rat. U Drugom svjetskom ratu nisu rušene crkve niti je seljeno stanovništvo, a u ovom ratu, nažalost, je ubijano i staro i mlado čeljade.

Stanovništvo je bježalo iz svojih domova ... Srpski vojnici uništavali su kuće, rušili eksplozivom crkve, ukradenu robu dijelili po vlastitoj volji ... Mnogi ljudi utekli iz Bosne nemaju se kamo vratiti zbog neriješene okolnosti. Dio njih gradeći svoj stambeni prostor u selima župe Oborovo napunio

je školske klupe svojom djecom. Poslovice kaže: „Gdje ja stadoh, ti nastavi, što ja ne mogoh, ti ćeš učiniti“. To je razlog pozitivnom razmišljanju o budućnosti ovoga kraja. „Puno djece bit će lijepa budućnost i starcima ...“

Poradi velikog broja učenika gradi se u Rugvici nova školska zgrada. Hvala učiteljima i vjeroučiteljima, koji djeci i mladima znanje dopunjuju. Hvala roditeljima koji premda u poteškoćama psihičkim, fizičkim i novčanim, za djecu se trude. Hvala starcima i staricama koji se za nas Bogu mole ...

NIKADA DOVRŠENA PRIČA: ŠUBIĆI, FRANKOPANI I ZRINSKI (2)

Darko pl. Prebeg, Čakovec

BRIBIRSKA GLAVICA I VI-SOVAC (Crtice iz povijesti obitelji knezova Šubića Bribirskih)

Bribirska je glavica, kao iznimni arheološki i povijesni lokalitet do danas istražen tek u jednoj trećini svoje ukupne površine. Osim antičkih i starokršćanskih spomenika, pronađeno je još mnogo drugih i nadasve značajnih spomenika, osobito onih sakralnih iz srednjovjekovnog razdoblja. Otkriveni su ostaci dviju mletačkih obrambenih kula, jedne četvrtaste i jedne oble. Potom nekoliko stambenih srednjovjekovnih objekata. Od sakralnih zdanja iskopane su ostaci četiri crkve i temelji franjevačkog samostana. Iz ranog je srednjeg vijeka dijelom otkrivena tzv. starohrvatska rotunda odnosno šestolisna crkva. Crkva sv. Spasa, druga crkva romaničkih karakteristika i manjih dimenzija, za koju se pretpostavlja da datira iz 12. st., otkrivena je blizu glavnog ulaza zvanog Vratnica.

1-7 Mletački bastion

Još je jedna crkva u blizini spomenute rotunde na položaju Groblje (u središtu same Bribirske glavice). Jednobrodna je, gotička s pravokutnom apsidom te posvećena sv. Ivanu. Debelih zidova,

1-8 Mletačka obla kula

1-9 Šestolisna crkva ulaz

građena fasadnim kamenom, nastala je početkom 14. st, kada je rod knezova Bribirskih (vrela vele od 1311. su knezovi Šubići) u najvećem usponu i kada onda moderni gotički stil prodiere i na njihovu Bribirsku glavicu. Tako

1-10 Zvona šestolisne crkve

još krajem 13. st. (1299.) ban Pavao I. i njegova žena Ursa, podižu istoimenu franjevačku crkvu sv. Ivana Krstitelja u Skradinu.

U to se doba i na Bribiru uz istočne bedeme gradi franjevački samostan s crkvom sv. Marije. Pavao I. Šubić Bribirski se smatra, ne samo osnivačem samostana (koji se navodi kao prvi takav u

Hrvatskoj izvan ondašnjih dalmatinskih gradova) nego i njegovim donatorom. To je lako moguće zaključiti iz oporuke Pavlova sina, Pavla II. Šubića Ostrovičkog, koji kaže, citiram:

„Tijelo moje hoću, da se sahrani na Bribiru u crkvi Sv. Marije, u

1-11 Crkva sv. Ivana

grobnici gdje počiva moj otac i sinovi moji...”

Iz navedenog je vrlo razumljivo, kako je ban Pavao I. Šubić, kao i drugi članovi obitelji pokopan u crkvi sv. Marije pa je lako zaključiti, da je ta crkva zapravo svojevrsni obiteljski mauzolej obitelji Šubić. Crkva i samostan građeni su u gotičkom stilu. Utvrđeno je, da je samostan imao klaustar oko kojega su se nalazile druge prostorije (reflektorij, kapitul, knjižnica) i samostanski vrt. Pretpostavlja se, da su samostanske zgrade

1-12 Crkva sv. Marije

južno od crkve vjerojatno bile gospodarski objekti (konjušnice, spremišta, kovačnice i druge radi-

onice). Crkva je sv. Marije bila vrlo bogato ukrašena. Iz sačuvanih se povijesnih listina saznaje, kako je na Bribirskoj glavici nekad postojalo čak sedam (7) crkava, banski dvor te stambene zgrade i gostinjske kuće. U zapisima se spominju notari, liječnici, obrtnici, posluga i drugi. Na Bribiru je godine 1245. nekoliko tjedana boravio i kralj Bela IV. osobno. Za Bribir se unutar stručnih krugova danas smatra, kako je u doba vladavine knezova Šubića, bio vodeći gospodarski i kulturno centar ondašnje Hrvatske i Bosne.

Osim Bribirske glavice, Bribira i Skradina, knezovi su Šubići sagradili još neke važnije utvrde na području današnje skradinske općine. Primjerice Čučevo (Trošenj

1-13 Ostaci srednjovjekovnih objekata

grad), namijenjen obrani posjeda i za nadzor mosta koji je prelazio rijeku Krku, a koji se nalazio nasuprot poznatom Nečven gradu. Potom grad i utvrdu Rog po kojemu se danas naziva prekrasni Roški slap na rijeci Krki. Otočić Visovac na kojem su knezovi Šubići imali ljetnikovac pa utvrdu na vrhu Čulišića brijega, utvrdu Sonković itd. Ovim su sustavom izgrađenih utvrda, župani Bribirski i knezovi Šubići u tom vremenu i prostoru, bili i ostali neprikosnoveni vladari svih svojih morskih i kontinentalnih posjeda. I prilika je dobra osvijetliti neke možda davno zaboravljene povijesne podat-

ke o upravo spomenutim onim inim posjedima Šubićevim. A prije svih nezaobilazno, duševnu ljepotu usred ljepote za oči, otočić Visovac na rijeci Krki.

No, nepošteno bi bilo ovdje ne naglasiti, kako je povijest otočića Visovca ustvari ispisana poviješću njegovih najodanijih starosjediteља, franjevaca. Čovjek i priroda susreli su se od pradavnina na prelijepom otočiću Visovcu, još tamo usred "Dinarinine kćeri", kako je rijeku Krku svojedobno prekrasno nazvao znani hrvatski pjesnik Petar Zoranić. Uzajamnim višestoljetnim poštovanjem majke prirode i ljudskoga uma te vrijednih mu ruku, goli se bijeli kamen iznad bistre vode pretvorio u jedan od najljepših dragulja naše domaje. Bez čovjeka, sva bi ta ljepota nekako bila bez čari i privlačnosti. Skromni su franjevci pretvorili pustu stijenu, prepuštenu hiru vremenskih prilika u odmor oka, melem duše, tišinu cvrkuta ptica i odmarajući zvon crkvena zvona. Pravi sigurni spomen visovačkoga samostana je iz nemirnih vremena kad su turske nadmoćne snage napadale Bosnu i Hrvatsku, uništavale njihove domove i sveti-nje. Kroz dvije godine (1435-1437.) porušile su šesnaest franjevačkih crkava i samostana tako da je papa dopustio 1437. godine franjevcima Bosne Srebrne da preuzmu u Ugarskoj sedam samostana s crkvama i potrebnim imanjem. Franjevci su bili prisiljeni bježati i u primorske krajeve što je moglo biti oko 1445. godine kad je prema tradiciji Grgur Utješinović, gospodar utvrde Kamička, d a r o v a o f r a n j e v c i m a (Bernandinorum) otočić Bijelu stijenu (Lapis albus), miraz svoje supruge Ane Martinušić Šubić. Utješinovići su imali i svoju grobnicu na Visovcu. Otada zapravo počinje teška prošlost toga otoči-

ća i njegovih stanovnika, manje braće sv. Franje Asiškog, koji su se stalno morali boriti za svoj životni prostor i slobodu duha.

1-14 Bribir ostaci dvora bana

Pavla I. Šubića

Turske su snage upadale i na šibensko područje od početka 15. st., osobito nakon pada Bosne (1463.). Zbog velike nesigurnosti, redovnici su mnogih samostana pohranili vrijedne crkvene dragocjenosti kod poznatijih trgovaca obalnih gradova. Među tim samostanima bijaše spomenut i "Vyssovaz" u kninskoj biskupiji. Franjevci su stanovali na otočiću i obilazili vjernike, trudeći se očuvati u narodu kršćansku vjeru i nadu u oslobođenje. Opsluživali su široko područje od rijeke Cetine do grada Senja. Jašući na konjima po gotovo neprohodnim putevima, obilazili su neumorno svoj bespućima razasut narod te se vraćali na otočić, kako bi se u molitvi i radu spremali za nove pohode Gospodnje. Visovac je svojim lađama bio most od skradinske na drnišku stranu. Prema prastarom običaju, franjevci su prevozili putnike preko rijeke, u proljeće i jesen prebacivali stoku, vozili putnike dobronamjernike, ali i mnoge nepoželjne goste. Prema zapisima iz tih vremena, na Visovcu su postojale tri zgrade. Samos-

tan, kuća za Turke i kućica za sirotinju, koja bi tu noćila i eventualno nešto skromno pojela. I tako su se oko Visovca izmjenjivali tu-

ga i radost, žalost i veselje. Da se sve to izdrži trebalo je jakosti duha i čvrsta nada u budućnost. Nezadovoljstvo naroda turskom upravom izbijalo je više puta, ali se ono naročito odrazilo u vrijeme tzv. Kandijanskog rata (1645-1669.). Iako Mlečani nisu mislili proširivati taj rat na Dalmaciju, morali su ga prihvatiti, jer su im ga nametnuli Turci, želeći izbaciti Mletke iz njima itekako vrlo zanimljivog dalmatinskoga pojasa. Kako Mlečani nisu imali dovoljno kopnenih vojničkih snaga u Dalmaciji, iskoristili su za to kao svoje plaćenike Zagorce, upravo posredstvom visovačkih franjevacu.

1-15 Ostaci dvora Pavla I. Šubića

Seoski knezovi Petrova polja, predvođeni visovačkim franjevcima, sklopili su 1647. godine ugovor s Mlečanima o prijelazu naroda čim se mletačka vojska približi Drnišu.

To se dogodilo 1648. godine. Međutim velika turska vojska prodrla je prema Šibeniku. Narod je pobjegao k moru, a franjevci napuštaju Visovac i mletačkom lađom, njih šesnaestorica s još šestoricom nezaređene braće prebaciše se u grad Šibenik. Tu su osnovali samostan sv. Lovre u koji se smještaju 1654. godine. Bodrili su i pomagali šibenske građane za opsade godine 1648. Potom je neko vrijeme harala kuga. Bolešću poharani grad naseliše uglavnom oni isti Zagorci, koji su ranije ratovali u tim krajevima. Odlazeći iz visovačkog samostana Mlečani ga zapališe, da ne bi pao u turske ruke. Neki su se franjevci već iste godine vratili na Visovac te su se odmah bacili na popravak svog samostana. No, zabranom turskog sultana po cijenu visokih kazni, nisu mogli baš ništa učiniti. Potom je izbio tzv. Morejski rat (1684-1699.). Franjevci su nastojali pomoći oko naseljavanja Skradina i njegove okolice hrvatskim življem. Neki su se od njih vrlo istakli pri oslobađanju Knina iz

duge turske opsade. Karlovačkim mirom godine 1669. otočić Visovac pripao je Mletačkoj Dalmaciji. „Decretto della pace“ (Dekret o miru) dužda Alvisea Moceniga II. franjevci prevode na hrvatski jezik. Napisali su ga pismom zvanim „bosančica“ te čitali po svim svojim župama.

ROBIJAŠKI ZAPISI JULIUSA BARANOVSKOG (2)

Ulomci iz knjige: Julius Baranovski – ZATVORSKA I SIBIRSKA SJEĆANJA (1926-1957), Stvarnost, Zagreb, 1980.

Razlozi:

Nakon promjene hrvatskog Kaznenog zakona istragu će voditi Državno odvjetništvo, a ne sud.

Evo primjera koji pokazuje kamo to vodi.

Ovu knjigu posvećujem borcima za slobodu i socijalizam

Autor

Brzo sam potrčao preko leda. Rijeka je na tom mjestu bila široka tridesetak metara, ali srećom, plitka. Ubrzo sam propao u vodu jer je led bio tanak. Borio sam se, razbijao led rukama i cipelama bio sam mokar do pasa. Kad sam stigao na drugu obalu, počeo sam se lediti. Poljski graničari su me prekasno primijetili i zapucali su kratko. Srušio sam se u neki jarak i ležao sve dok nije utihnulo. Tada se u polumraku pojavio sovjetski graničar na konju i pozvao me da pođem za njim. Malo zatim stigao je još jedan.

***

Uz ograničene mogućnosti koje sam imao kao izgnanik o Voronježu, počeo sam pohađati pojedine tečajeve, a kasnije i školu za odrasle.

Sve te škole, koje su obično trajale dvije do tri godine, završavao sam u godinu dana. Te prve godine u SSSR-u iskoristio sam da što više naučim, bez obzira na uvjete.

Dobio sam specijalnu dozvolu OGPU-a da posjećujem školu. Bez

toga nije išlo. Najprije su mi odobrili da budem samo „prisutna osoba“ i slušam predavanja, a

Julius Baranovski u Voronježu

kasnije je stiglo i odobrenje da se upišem.

***

Upoznao sam tu i ženu, mladu Antoninu, bila je zdravstveni radnik. Uzeli smo se. Ja sam bio izgnanik, ali to je nije smetalo. U Voronježu nam se rodio sin.

***

Poslije toga dobio sam pravo da stupim na „rabfak“, takozvani radnički fakultet. I za „rabfak“ sam dobio odobrenje od OGPU-a na intervenciju organizacije, jer sam se pokazao kao dobar radnik. Pravo na školovanje – bila je nagrada.

***

U to doba, već su stigli svi moji dokumenti iz Jugoslavije. Završena je provjera mog slučaja i progonstvo je prestalo. Godine 1929. postao sam kandidat, a onda i član SKP (b).

***

Otputovao sam u Moskvu, a porodica je ostala u Voronježu. Imao sam već sina, a kćerka je došla kasnije. Kad se i ona rodila, moja je žena došla za mnom u Moskvu.

LEKSIKON:

GPU – organ ruske državne političke uprave, nastao iz Čeke (sovj. uprava državne sigurnosti, tajna policija, od 1917. g.). Godine 1922., nakon formiranja Saveza SSR, GPU je reorganiziran u

OGPU (Ujedinjena državna politička uprava) čije su funkcije 1934. godine prešle na novoformirani

Narodni komesarijat unutrašnjih poslova (NKVD), a od 1946. na

Ministarstvo unutrašnjih poslova (MVD). Nakon Staljinove smrti ta je služba odvojena od MVD i reorganizirana kao

Komitet državne sigurnosti (KGB).

Cit. str. 8,9,10,16,17 i 18

GOSPODARSKI RAST I ODRŽIVI RAZVOJ (III. DIO)

LOKALNE ZAJEDNICE I EURO-PA – GRADOVI, CENTRI IZVRSNOSTI

Naja Šebalj, predsjednica Hrvatske europske stranke

A.G.Matoš, „Hrvatsko imanje“, citat:

"Hrvati koji posjeduju zemljište, ne prodajte ga ni u najvećoj nuždi onima koji nisu Hrvati, pa da vam ga pospu suhim zlatom, jer novac ćeš pojesti i popiti, pa ćeš postati gori prosjak nego što si bio, a niste vi naslijedili zemlju od svojih starih da na nju strance naseljujete nego da prehranite sebe i svoje potomke, a ako ih nemate onda nastojite da zemlja padne u ruke kojeg Hrvata. Tko je uz more on je gospodar mora. Po moru smo sve što jesmo"... itd.

S obzirom da živimo u doba društvene krize i uništavanja svih materijalnih, društvenih i moralnih vrijednosti, dužnost je obveza svih znanstvenika svih profesija na području ekonomija, filozofija, umjetnost, religija itd, da se uključe ne samo u rasprave i mišljenja te da jedan drugome suprotstavljaju ili nadglasavaju u promoviranju i lobiranju vlastitog egoizma kroz probleme društva, već da daju cjelovit obol u rješavanju i sprječavanju negativnih efekata nadolazeće globalne društvene katastrofe.

Konfrontirana i nametnuta načela liberalno - kapitalističkog vladajućeg sustava koji omogućava održavanje vladajuće političke i gospodarstvene oligarhije, potiče i promiče visoko intelektualni terorizam i nameće političke dogme koje onemogućavaju kulturni, društveni i gospodarski razvoj. Posebno je vidljiv izražaj takvog vladajućeg sustava u tranzicijskim zemljama pa i u RH koji je očigledno zaustavljen na nivou lokalne samouprave i uništenjem elementarnih vrednota razvoja cijelog društva.

Kroz političku sljepoću izaziva se poremećaj u raznim procesima – posebno u dijaloškim, koji izazivaju strah i tjeskobu kod građana jer nema jasne granice između političke i lokalne samouprave.

To bolesno stanje društvenih odnosa, zahtijeva novi dijaloški proces između politike i javnosti. On će biti uspostavljen kada javnost sazna i shvati da

primjenom Algoritma kapitala dolazi do re-evolucije. Algoritam Kapitala je ključ svih spomenutih rješenja i njegovom primjenom uspostavlja se temelj države u kojim politika služi općim dobrima.

Iz svih javnih izvorišta (medija) RH je danas postala jedno veliko otvoreno lovište političkih manipulacija na kojem se rasprodaju nacionalna dobra, a kupuju se kvalitetom sumnjivi proizvodi a uvoze najjeftiniji kulturni i zabavni otpad.

Nekontroliranom rasprodajom općih dobara RH dovodi se u pitanje očuvanje prirode i okoliša. Kako je profit jedini pokretački motiv današnjeg vladajućeg sustava u svim smjerovima pokazuje i upozorava na nove ugroze, ukazuje na novo profitabilno vrijeme „dobar trenutak - dobra prilika, otmi, uzmi ...“ koji dovodi u pitanje opstanak svakog naroda pa i hrvatskog.

Za dobar i ispravan život potrebno je ispravno djelovati, kako bi smo ispravno slijedili vlastitu savjest i čovjeka ispravlja u vlastitom ponašanju.

Ekologija

Ekološka svijest je pokret koji je osvijestio čitav svijet, postao je sastavnim elementom svih programa održivog razvoja, pojedinačnih poslovnih strategija i tragedija svih subjekata u bilo kakvom proizvodnom ili društvenom projektu, u kreiranju poslovne politike, a naročito poslovne i opće strategije razvoja, te očuvanje okoliša, posebno za buduće generacije.

Posebni je problem očuvanje okoliša u većim urbanim sredinama kod kojih su posebno ugrožena zelene površine, tako da grad nije puki zbir zgrada i parkirališta velikih robnih kuća. Već je mjesto sastajanja ljudi u zelenilu svog prostora.

Riječ ekologija dolazi iz grčkog jezika „oikos“ koji znači: okućnica, dom, mjesto za život. Zauzimanjem što većeg prostora za proizvodnje, potrošnje i otpad nije moguće a da se trajno ne ošteti ili uništi priroda. Čovjek je prisvojio prirodu i sustavno je osiromašuje s naglaskom da sva prirodna živa i neživa dobra služe samo čovjeku i da su prirodna dobra neiscrpna.

Moderan svijet (bogati dio) grabeći za što većim profitom koristi i uvodi veći izbor mogućnosti izvora energije – sunca, vode, vjetra, geotermalnih izvora te prebacuje u siromašne dijelove svijeta najprljaviji dio industrije. Na taj način osiromašuje prirodu i osvajački povećava ljudsko osiromašenje. Zbog gospodarstvenih potreba koje su neophodne za opstanak ljudskog roda u interesu čovjeka je sačuvati prirodno bogatstvo i prirodne zalihe.

Taj bogati dio svijeta svjesno uništava i iskorištava siromašne znajući da oni nemaju ni novca ni vremena za razmišljanje i oduzimanje mjera o ekologiji i suživotu s prirodom. Uključivanje znanosti i ispravnim povezivanjem sa znanjem savjest građana mora nadjačati pozitivan odnos i omogućiti ispravan suživot s prirodom

Neophodno je aktivno sudjelovanje u donošenju i provođenju lokalnih politika na određenim tematskim područjima, a to znači:

1. Imperativ buđenje ekološke svijesti i zaštiti prirode i okoliša
2. Očuvanje životnog prostora
3. Veterinarska ekologija – kravlje ludilo, ptičja groznica, itd.
4. Agronomska ekologija – GMO proizvodi, očuvanje naslijeđenih prirodnih proizvoda
5. Morska ekologija (riblji tov, nafta i balastne vode i smrtonosne alge iz drugih mora, otpadne vode itd.
6. Ekologija sela – lokalna samouprava, kroz sinergiju sela i grada
7. Nanotehnologija razgradivih materijala, uvesti strogu kontrolu
8. Predmet ekologija uvesti u obrazovanje kao obvezatan predmet.
9. Zaštitu i promicanje alternativnih i ekoloških interesa građana.

„Sloboda je imaginaran pojam koji može shvatiti samo osoba koja nije bila izložena nikakvim pritiscima za vrijeme dok je upijala znanje i iskustva ovog svijeta. Slobodan je samo onaj čovjek koji je bez predrasuda upijao znanje i iskustva prethodnih naraštaja“ - Karlo Šoštarić

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

Laudon priznaje

Na Došenovo pitanje nije Laudon dao odgovora, ali kada su prispjeli do majorata, pozvao je starog satnika u svoj stan i ponudio ga večerom.

Ponudio je na vojnički način, izvadiвши iz ormara dalmatinskog pršuta i crnog vina, pa kada su već utažili večernju glad i zapušili lule s dugim kamišima, započeo je Laudon tiho i kao u nekoj bojazni ne će li doznati štogod neugodna.

Slutio je da se tamo u Trnovcu već mnogo toga dogodilo, pa iako je znao da će ga saznanje još više utući, on je u svojoj nutrini ipak osjećao neku čudnu radoznalost.

U onoj njegovoj na vojnički način uređenoj sobi zvučile su riječi nekako kao protkane sa strahom:

- A sada, satniče Došen, nastavite sa svojim pitanjima! ... I vi ste bili u mojim godinama. ... I vi ste se tuđili od ljudi i u vašim se mislima provlačila jedna žena!

Starčić od preko osamdeset, ali bistrog pamćenja i pronicave logike zagledao se u Laudona i priznao iskreno:

- Živi se kod nas u Krajini tiho i povučeno. ... Ljudi su suviše zabrinuti i zbog sebe, pa nije

čudo da vode malo računa i o onome, što ih okružuje!

Slušao ga Laudon kao da sluša neka ratna izvješća. Oborio pogled, ispružio noge na veliki bubanj, koji mu je u svoje vrijeme u Beču služio kao šahov-

ski stolić, i zanimalo ga što će doznati od tog sijedog i mirnog čovjeka.

Došen je nastavljaio:

- Ali ipak ljudi sve zapažaju, iako i ne govore o tome! ... Počastili ste me, gospodine majore, sa svojim razgovorom, pa i s ovom večerom u vašem domu i dopustite mi da budem posve iskren!

Laudon se nekako gorko osmjehnuo:

- Domu? ... Satniče Došen, zar ste vi imali dom kada ste lutali tko zna kojim stranama svijeta? ... Zar niste i sami priznali

da ste čeznuli za ovim vašim zabačenim konfinom? ... A to se sada događa i sa mnom! ... I ja lutam! ... I kako sam daleko od svega onoga, za što sam možda vjerovao da će danas sutra biti i moj dom! ... Zar je ova kuća dom? ... Ovo oružje, ove zemljopisne karte po stijenama? Ovi svitkovi papira i knjige o vojničkim i graničarskim reglementima?

- Razumijem vas, gospodine majore! - priznao mu Došen. - A možda da razumijem i mnogo toga o čemu ne bi nikad s vama govorio!

- Govorite! ... Nisam bio nikada sklon da bilo kome otkrivam ono, što se provlači mojim mislima, ali večeras bilo mi je već suviše teško, i kada sam vas vidio prolaziti cestom, odlučio sam barem s vama nešto progovoriti!

- I bit će vam lakše! - prošaptao je starac. - I ja sam nosio mlinsko kolo!

- Spomenuli ste da želite biti posve iskren!

Odložio je Došen lulu i započeo tihim glasom i kao da govori o nekim najpovjerljivijim stvarima:

- Ne vodim računa o tuđim brigama, ali kada ste ono nenada-

no obustavili svoje pohode u Trnovac, pomislio sam i ja, nije li se tamo što god za vas neugodna dogodilo!

Laudon se nagnuo na svom stolu:

- I što bi se tamo moglo dogoditi, Došen!

Starac je mirno šaputao:

- Vi ste mladi, u najljepšim godinama, a tamo u Trnovcu živi i jedna lijepa mlada dama, gospodine majore!

Laudon se trgnuo, ali nije progovorio ni riječi, a stari je satnik nastavljao:

- Lijepa je naša trnovačka Ruža, kako je narod nazivlje, lijepa i mnogo je oko na njoj već zastalo! ... I zar bi u tome bilo kakvo čudo?

A onda se zagleda u Laudona:

- A i vi, gospodine majore, pravi ste čovjek! ... Vitez, kako govori naš narod! ... I u najljepšim godinama i u visokoj šarži.

Laudon je kao nenadano zapitao:

- Možda da i pogadate, satniče Došen! ... Lijepa žena uvijek privlači, a pogotovo nas vojnike. ... Ali pustimo to! ... Da li je istina da su te vaše djevojke već odmah iza poroda određene za vaše sinove?

- Istina je! - potvrdio je Došen. - Takva je predaja nekadanje hercegovačke vlastele. ... Bojimo se tuđih žena i muževa, ne će li nam oni prorijediti

našu čistu narodnu krv!

- Dakle je porkulab Pave govorio istinu! - progundao je Laudon tiho.

Bila je to za Laudona gorka istina, ali mu ona ipak ublažila mnoge mučne sumnje. Sinula mu ugodna misao: „Trnovačka gospođica otišla je zato, jer je tako nalagala porodična predaja!”

Došen je nastavljao:

- I da nema te predaje, možda bi i vi, gospodine majore, stvorili ovdje svoj dom!

Laudon se nije branio i postalo je starom Došenu posve jasno da se nije varao u svojim slutnjama. Taj je šutljivi čovjek ipak ljubio.

Priznavao je iskreno:

- I ako već govorimo, onda budimo i posve otvoreni! ... Trnovačka gospođica postat će dokora ženom mladog Orlovića!

- Dakle se vratio? - zagundao je Laudon.

- Vratio! - potvrdi Došen. - I nema tome ni tjedan dana što je stigao iz Senja sa svojim proscima. ... Dočekao ga čitav Trnovac. ... Pa i ja sam bio tamo. ... A da vam budem iskren, pomislio sam i na vas! ... I možda i ne bi gospođicu tako promatrao, da nije bilo te moje pomisli. ... I kao da nije bila sretna! ... Istina je, bila je nas mijana, ali taj smijeh kao da nije išao od srca! ... I bilo mi je kao da gledam neki kameni kip,

a ne jednu djevojku koja će za koji dan postati ženom!

Laudon je nenadano ustao:

- Hvala vam satniče, Došen! ... Rekli ste mi mnogo više nego što sam se nadao! ... I sada mi je lakše, iako sam posve izgubio neke misli o lijepoj budućnosti! ... I nejmote mi dalje govoriti! ... Ona je pošla za drugoga, jer je tako zapisano u tim vašim porodičnim zakonima! ... I to je ono što će me tješiti.

Htio je priznati, da se bojao nije li ga odbila zato jer joj se nije sviđao. Ili zato, što je bio nespretnan kao udvarač, ali kada je stari porkulab govorio istinu, smatrao je sve ono, što se dogodilo, nečim što je jače od volje pa i ljudskih osjećaja.

Govorio je nekako smirenije:

- I sve se to događa posljednjih osam dana! ... I ne znate vi, satniče Došen, da sam ja sve to osjećao! ... Kao da je moja duša neko zrcalo i kao da se sve to u njemu odražavalo!

Onda je naglo napunio dva vrčica crnim dalmatinskim vinom i kucnuo se sa starim časnikom:

- U zdravlje jedne divne žene koja je prošla i kroz moj život, pa iako je nisam mogao suzdržati, njezin će mi prolazak ostati vječno živ!

Napustio je Došen bunički majorat za kasnih noćnih sati, kada su mjestancem kružile straže i kada su gusti oblaci na ma-

hove sakrivali puni mjesec.

Laudon je ostao sam, posizao za vrčem, mrmljao neke nerazumljive riječi i onda nenadano zaogrnuo kabanicu i pošao čvrstim i laganim korakom onom cestom, kojom je nekoć odilazio do Trnovca.

I kada je mjesec na mahove obasjao njegovu visoku koštunjavu pojavu, izgledalo je kao da u onoj sablasnoj samoći prolazi ili utvara iz priče ili neka neobična sjena.

Nije govorio, ali misli su mu bile jače od riječi:

- „I tako sam opet posve sam! ... Sam u kraju gdje lutaju noćne straže, gdje u noćima pokapaju ljude, za koje se ne zna da li su trgovci ili skitnice, i gdje neke porodične predaje brane djevojkama da pođu za s t r a n c e .
Laudon je stranac?

Ali gdje je njegov dom, i zar ima u svijetu mjesto gdje ga ne će smatrati strancem? I kako je divno što ovi ljudi vjeruju u neku svoju porodičnu grudul! I kako je teško što sam za njih stranac!”

U to je vrijeme stigao do groblja, do ograđenog prostora kod male crkvice i sjetio se čudne noćne povorke, koju je susreo na šetnji s Došenom.

Ogledao se na križeve, koji se bijeliše u oblačnoj ranojesenskoj noći, i vidio još posve svježi humak, pomislivši na onog nepoznatog, nađenog na

granici.

Osmijehnuo se kao što se osmijehujemo poznatima:

- „Nepoznati družo! Tko zna odakle si i ti zalutao u tu tajanstvenu Granicu? ... I da nije bilo slučajno i mene, bio bi tvoj grob izvan cintorske ograde!”

Još je neko vrijeme lutao po noćnoj osami i kada se vratio u majorat, nije mogao dugo usnuti. Oni razigrani živci obnavljali mu mnoge prizore iz prošlosti.

U isto vrijeme i stari Došen razmišljao o čudnom događaju prošle noći.

I taj Laudon, taj čudak, taj nijemak - kako su ga nazivali - jer je više očima nego li riječima izdavao zapovijedi, taj je noćas bio toliko povjerljiv?

I kao da to nije bio onaj strogi bunički zapovjednik i koliko je topline bilo u njegovu glasul! I kao da je govorio neki mladi kadet, a ne čovjek čije je ime prošlo čitavom Evropom!

A onda se Došen zavezao u mislima i u ono što je prešutio Laudonu. Uskrsla je pred starcem ona žena, koja je in illo tempore prošla i njegovim mislima.

Bilo je to negdje na sjeveru. Za burnih ratnih dana. Mladi poručnik Došen dodijeljen je nekom osamljenom dvorcu. Stara barunica i dvije baronese živu daleko u toj ladanjskoj idili.

Postoji bojazan da će neprija-

teljske čete zauzeti dvorac, gospođe žive u neprestanom strahu; do njihovog burga dopiru zvukovi protivničkih trubalja, čuje se blizu gruvanje topova, i tko zna što bi se bilo dogodilo da nisu taj kraj branile čete hrabrih hrvatskih Graničara.

I trube i topovi postajali su sve dalji, a kada se kraj posve umirio i kada je došao nalog da poručnik Došen napusti dvorac, jedan mladi hrvatski časnik i lijepa baronesa rastajali se pogledima, koji su odavali i dvije zaljubljene duše.

Obećao je Došen da će se vratiti, ali ona ruka, tamo negdje u bečkome burgu, pomicala je i njega kao figuru na šahovskoj ploči. Od sjevera na daleki jug, a na neka putovanja nije se moglo ni pomišljati. Prolazili su tjedni, mjeseci i godine, i kada se već satnik Došen negdje u Beču raspitao za baronesu iz zabačenoga dvorca, bila je ona već odavna i grofica i majka dvoje djece.

Ostale su samo uspomene, ali one duboke uspomene, koje se nikad ne zaboravljaju i koje su nam uvijek drage ako ih obnavljamo u našim mislima.

Nastavit će se...

KRŠĆANSKI IDENTITET

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

Pismo koje su nam naši oci biskupi napisali u povodu parlamentarnih izbora zapravo su pitanje koja mi kršćani trebamo i sebi svakoga dana postavljati. To nisu stavovi koje je Crkva zauzela da bi se odvajala od drugih; da bi unosila razdor u društvu; da bi izazivala

konfuziju kod građana... Ne!

Crkva je dala vjernicima sažetak Kristova nauka kako je sadržan u Svetom pismu. Svaki bi se kršćanin, koji nema ovakve životne stavove - evanđeoske, morao zapitati koliko je on stvarno pravi kršćanin. Najmanje je važno dali ćemo sve ove stvari uzeti u obzir kod glasovanja (što ne znači da nije važno), važnije je koliko sam ja istinski kršćanin, i svijestan li sam toga da bez takvih stavova: moj sakramentalni život je ugrožen, nevaljan, nepotpun.

Osobito sakrament ispovijedi je u krizi, jer me Božje zapovijedi ne zanimaju zato što ja mislim drukčije. Zato najprije ispitajmo svoju savjest prema ovim preporukama:

Deset preporuka biračima

- briga za siromašne i nemoćne
- pozitivan, ali i kritičan odnos

prema prošlosti i baštini

- njegovanje nacionalnoga identiteta i kulture u vremenu sveopće globalizacije

- zahvalnost prema onima koji su najviše žrtvovali za našu slobodu

- beskompromisna i dosljedna borba protiv droge

- protiv pobačaja, eutanazije i istospolnih zajednica

- duhovna i moralna obnova našega društva i naroda

- borba protiv demografskoga izumiranja

- povezivanje Hrvata u zemlji i inozemstvu

- priprema zemlje za ulazak u EU i druge svjetske integracije

(Kakav je moj stav prema ovim kršćanskim vrijednostima, takav sam ja kršćanin!)

MILOSTINJA

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

Milostinja čovjekova njemu je kao pečat, i na dobročinstvo pazi kao na zjenicu oka.

Jednoga će se dana dići i platiti im, svakomu će plaća pasti na vlastitu glavu.

Samo pokajnicima dopušta povratak i tješi one koji su izgubili nadu.

Sir 17,22-24

Ali sa siromahom budi velikodušan i ne pusti ga da čeka na tvoj milodar.

Zbog Božje zapovijedi pomoz siromahu; ako je potrebit, ne pusti ga praznih ruku.

Radije izgubi novce na brata ili prijatelja, nego da ti propadaju hrđajući pod kamenom.

Uloži blago svoje po zapovijedima Svevišnjega, i bit će ti probitačnije nego samo zlato.

Uloži milostinju u svoje riznice, i ona će te izbaviti od svake nevolje: bolje će se boriti za te pred neprijateljem negoli čvrsti štit i teško koplje.

Sir 29,8-13

Braća i pomoćnici u nevolji dobro dođu, ali od obojih bolje izbavlja milostinja.

Sir 40,24

Udijeljena milostinja oslobađa od

smrti i ne dopušta da odeš u mrak. Jer milostinja je mio dar pred licem Svevišnjega.

Tob 4,10-11

Dobra je molitva s postom, s milostinjom i s pravednošću. Bolje je malo s pravednošću nego mnogo s nepravdom. Bolje je dijeliti milostinju nego sabirati u hrpe zlato. Milostinja oslobađa od smrti, ona čisti od svakoga grijeha. Koji dijele milostinju i čine pravednost napunit će se života, a koji griješe bit će dušmani životu svome.

Tob 12,8-10

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Kolač ravnoteže

Sastojine za biskvit:

25 dkg maslaca (margarina),

25 dkg šećera,

4 jaja,

35 dkg brašna,

1 dcl mlijeka,

1 prašak za pecivo i

1 kg očišćenog voća (marelice, breskve, višnje, trešnje i sl.)

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada biskvita:

Od 5 bjelanjaka istući čvrsti snijeg.

Mikserom izmiješati 25 dkg šećera, 25 dkg maslaca i 5 žumanjka. Dodati prašak za pecivo, 35 dkg brašna i 1 dcl mlijeka. Na kraju umiješati čvrsti snijeg od bjelanjaka.

Tako dobivenu smjesu istresti u nauljenu i brašnom posutu tepsiju. Odozgora poslagati voće.

Peći u zagrijanoj pećnici na 200 C oko 30 minuta, do zlatno žute boje.

PIŠEM VAM S RAZLOGOM

Štovani g-din Tomislav Dragun,

Da bi čovjek mogao dobiti dostatan pregled povijesti i današnjih zbivanja, potrebno je čitati što više literature svih strana i opcija. Svakako, Vaš tjedni list daje puno svjetla na zbivanja iz nedavne prošlosti. Ne mogu shvatiti da pojedine individue optužuju hrvatske snage iz NDH, a ne prihvaćaju činjenicu da su Tito i fašistoidni komunisti učinili više zločina i zla hrvatskom narodu (ne samo bojovnicima, već i pučanstvu: starcima i djeci). Poljaci, Mađari, Bugari i ini su dostojanstveno uklonili sa svih državnih funkcija komunističke režimske osobe, dok mi imamo i nakon 90-tih i komunističke zločince i srpske četnike u Saboru.

Mi smo mala nacija, nije lako reducirati se i dijeliti na dobre i loše, ali neka crta bi ipak morala postojati.

Pišem s razlogom, jer tijekom srpnja i kolovoza ne ću biti na ovoj adresi, te Vas molim da mi ne šalžete Glasnik navedena dva mjeseca, jer kad se vratim doma, moje staro računalo ne će moći prihvatiti dvomjesečnu opterećenost.

Zahvaljujem unaprijed

*Michael Pack
didi@tesco.net*

ZAŠTO BLATE HRVATSKE BRANITELJE?

Moje poštovanje!

Primam Glasnik, ali sam zbog raznih trojana kod čišćenja računala od istih ostao bez prvih devet (9) brojeva Glasnika. Ako postoji mogućnost da mi pošaljete prvih devet (9) brojeva Glasnika bio bih Vam zahvalan.

Čitajući posljednje primljeni šesnaesti (16) broj Glasnika pročitao sam da tamo nekakva Nadira Duraković u dopisu upućenom vama, Hrvatske Branitelje naziva Ustašama. Zanima me da li ste protiv dotične podnijeli Državnom odvjetništvu prijavu za sisanje mržnje i blaćenje Hrvatskih Branitelja? Dotična je upravo počinila kazneno djelo koje je potpisala punim imenom i prezimenom. Smatram da se takvi trebaju prijaviti za počinjenje kaznenog djela i sankcionirati po pozitivnim zakonskim propisima Republike Hrvatske.

S poštovanjem!

*Hrvatski Branitelj i logoraš
srpskih koncentracijskih logora
Đuro Horvatinec
djuro.horvatinec@email.t-com.hr*

SAGA O OBITELJI ZRINSKI

Poštovani,

Najljubaznije Vam se i od punog srca zahvaljujem što ste omogućili čitavom svijetu, da pogleda Sagu o obitelji Zrinski.

Isti je film već višestruko puta bio prikazivan na gotovo svim neovisnim hrvatskim televizijama, na mađarskoj nacionalnoj TV, na raznim predstavljanjima u Engleskoj, Bosni i Hercegovini, Kanadi, SAD-u, Sloveniji, Italiji, Austriji, te u 50-tak hrvatskih gradova i na mnogo drugih organiziranih mjesta (Dani gradova i županija, knjižnice, muzeji, škole itd.).

Ipak, osobno smatram ovaj Internet TV projekt ogromnim uspjehom, prvenstveno zbog toga što će svi naši bjelosvjetski Hrvati i ini moći pogledati taj film, skinuti ga i slati dalje. To mi je i bila namjera unutar pune godine dana rada na istome, da se zna!

Postoji i engleski prijevod, međutim trenutno ne mogu riješiti tehnički problem oko titlanja u matičnoj produkciji Varaždinskoj TV. Ako štogod možete.....???

Također, možete slobodno "u eter" (ako nije problem) dati moj osobni mobitel br. 00385/91/364.36.67 i e-mail *darko.prebeg@ck.t-com.hr* kako bi me ljudi koji žele znati "nešto više" mogli lakše kontaktirati.

Uskoro će i nova knjiga pa bi isto mogla biti lijepa zgoda za onaj interwiev.

Još Vam jednom najljepše hvala uz mir i dobro.

Darko pl. Prebeg

PS.

Imam još TV filmova:

- VARAŽDINSKI FRANJEVCI (50 min), povijesna priča o sv.Franji (800 godina dolaska u Hrvatsku) i najstarijoj organiziranoj desti-

naciji inih Varaždinu

- VARAŽDINSKE URŠULINKE (45 min), povijesna priča povodom 300 godina dolazaka uršulinki u Hrvatsku
- GRADITELJI MORANDINI (30 min), povijest iznimne graditeljske obitelji (projekt zagrebačkog željezničkog kolodvora, npr.)
- DR. IVAN NOVAK (30 min), povijesna priča o čovjeku koji je oslobodio Međimurje iz mađarske okupacije i omogućio pripajanje Matici Hrvatskoj
- MEDIMURSKA REVOLUCIJA 1918. (45 min), dokumentarno-igrana povijesna priča oko oslobađanja Međimurja iz mađarske okupacije. Sudjeluje veliki broj aktera u starim odorama i narodnim nošnjama.

Sve Vam filmove stavljam na raspolaganje, jer se tiču svekolike hrvatske povijesti! Također, u pripremi je moj novi dokumentarac (45 min) "ZRINSKI FRANJEVCI" u sklopu 800 godina dolaska franjevaca u Hrvatsku i 350 godina u Međimurje. Pokrovitelj Hrvatska vlada, Hrvatska franjevačka provincija, Međimurska županija te Grad Čakovec. To će ići tek tijekom 2009.

Morao bih završiti i 30 minutni film "SEOSKA KATEDRALA IZ MACINCA", povijesnu priču o župnoj crkvi u selu Macinec (15 km od Čakovca), koja je uz još dvije u Austriji i Njemačkoj jedina na svijetu u "rangu seoske katedrale", gledano u arhitektonskom smislu.

Mogli bi uraditi i crtani roman (strip) o Sagi? Eto, posla ima, stojim Vam na raspolaganju.

LEKTORISANJE „USTAŠKIH“ LEKTORA

Štovani gospodine gl. uredniče,

Nekako sam se probio do kraja GLASNIKA 17. Tamo je navedeno uredništvo i - za čudo - u hrvatskom listu nema lektora.

Stoga sam na str. 31. i mogao naći " sa njim " umjesto " s njim", tu se spominje i " februar", a na strani 15: " ne možemo da joj se odupremo"....

Zaista, zar se takvim uticajima ne možemo oduprijeti?

Ako ne, tim više trebamo da uvedemo lektorisanje " ustaškh" lektora!

prof. Dubravko HEINRICH, dipl. ing.
KARLOVAC
duhein@net4u.hr

GLASNIK U OBLIKU ODVOJENIH ČLANAKA

Štovani gospodine gl. uredniče,

Budući da imam "brzi internet", nemam više problema s prihvatom GLASNIKA. Ali imam drugi problem: prihvata sam mogao ubrzati, ali ne i brzinu čitanja, a elektronsko štivo manje je udobno za čitanje od onog na papiru, gdje se pogledom hvatamo samo za nas zanimljive članke. Vi me prisiljavate da listam sve, a drugi i treći put isto.

Ja bih volio da pročitano i manje vrijedno obrišem odmah, dakle da se ne ponavljuje kod slijedećeg otvaranja, kako bih brže napredovao prema nepročitanom. Sada, ako stisnem DELETE uništavam cio broj. Stoga ova MOLBA: Ako je moguće, da ne šaljete GLASNIK u paketu već članke svaki posebno, da mogu gasiti svakog posebno. Mislim, da bi se moglo pisati 17 GLASNIK 001 PRAVO NA ŽIVOT I HRVATSKU MISAO, 17 GLASNIK 002 NA KAMENU UZ ČAŠU VINA S IVANOM ŠEGEDINOM,.. itd

To bi računalo složilo točno po brojkama i GLASNIK bi bio jednako uređen, ali bih ja mogao brzo eliminirati nepotrebno, svako posebno. U novinama isto nismo bili prisiljeni čitati pročitano i dolazili smo brzo do zanimljive srži.

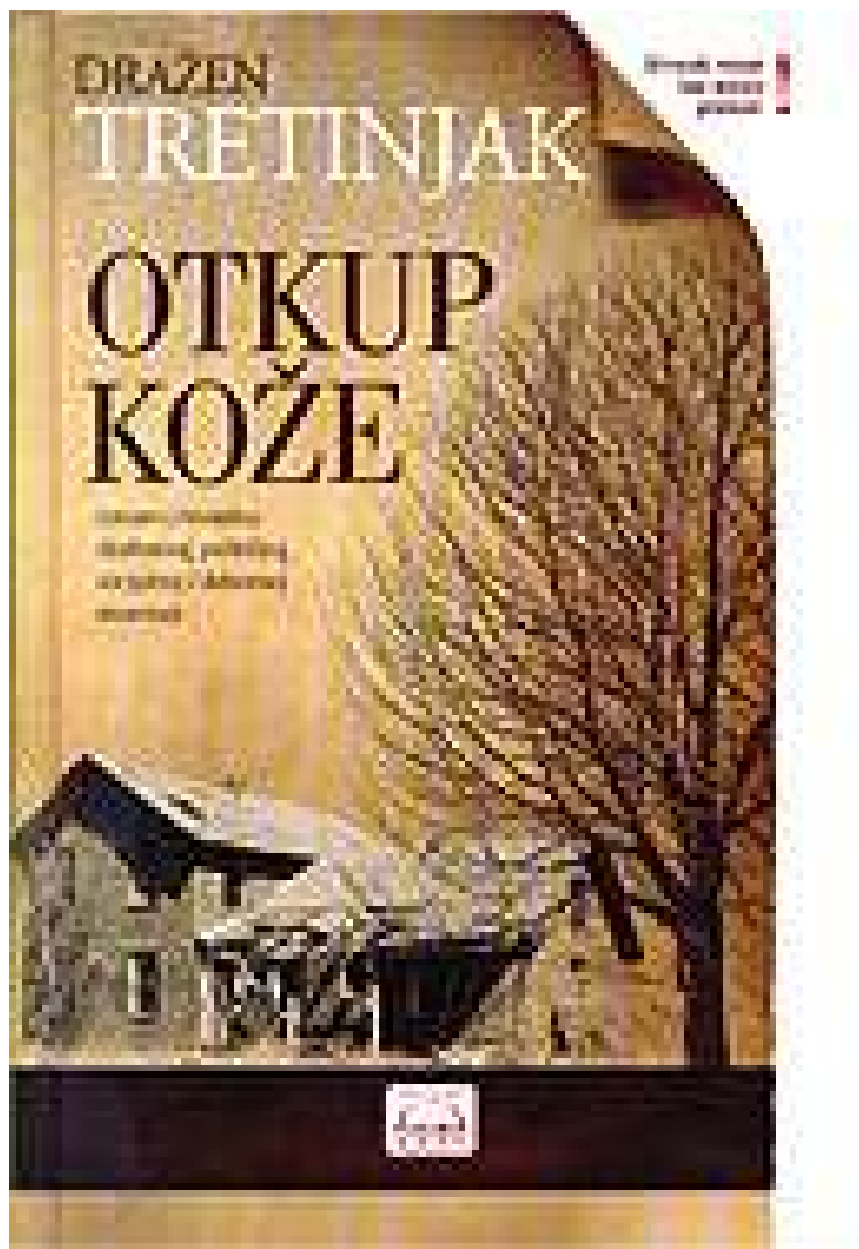
Lijep pozdrav iz Karlovca

prof. Dubravko HEINRICH, dipl. ing

P.S.

Ne baš svih čitatelja, jer je jedna naša čitateljica odustala od Glasnika, budući je u njemu pronašla riječ "redovan", umjesto "redovit", kako je to ona tražila. Uvažili smo njen prijedlog, ali to nije pomoglo. Naljutila se i jednostavno otišla. Onda, što reći o prijedlogu za nekorištenje slova kao što su "č", "ć", itd.

OBAVIJEST

Dražen Tretinjak

Otkup kože

"Otkup kože je roman o hrvatskoj društvenoj, političkoj, socijalnoj i duhovnoj stvarnosti prikazanoj kroz život jedne male provincijske sredine.

Glavni protagonisti: Damir, Mario i Joža (prijatelji od djetinjstva) dolaze u sukob kada Joža (mjesni tajkun) odluči pod svaku cijenu kupiti posjed žene s kojom ga povezuje bolna prošlost.

No, posjed nema cijene jer za vlasnicu je on mnogo više od komada zemlje i trošne kuće..."

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragun.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković